از فضل خالق معانی و مضمون منشی کن فیکون نسخه

رسالہ الله

بکوشش منشی محمد شفیع و محمد بهادر در مطبع انوار محمدی طبع گردید

بسم الله الرحمن الرحیم

مرکز کمالات قدیم

احد بفضل و انعام عام / چاشنی کام و زبان هر امم
سر بسر افراز ریاض سخن / زینت بستان کتاب
مشعل همه مسوده را به پیر / نسخه فرد بیم زان
نقش ده انشا زنده آگهی / مجمع دیوان کلیم
نشه سر آغاز معانی عشق / نظم پر ابیات و لطائف پیوست
جدول عنوان همه کار هست / پست کتب پا نوشته شمارش
که صفت ... انسان بود / آنکه بشانه قرآن بود
نطق شود گنگ ... / حرف حرف ... شود ...
خامه ... ز ... / از ... شود ...

شجرہ

بہر محمد شہ خیر الانام
بہر شیر مرداں علی
بہر حسن و بہر حسین
بہر امام شہ زین العباد
بہر جناب شہ باقر امام
بہر شہ جعفر صادق لقب
بہر شہ موسی کاظم امام
بہر مسمی با امام رضا
بہر جناب شہ معروف کرخ
بہر سری سقطی شیخ دہر
بہر جنید آن شہ بغداد راز
بہر شہ بے کلف دینور
بہر شہ [illegible] جستہ ز قرب الہ
بہر محمد شہ عمویہ نام
بہر وجیہ آن شہ عالی جناب
بہر کمالات شہ بو نجیب
بہر شہ [illegible] آن نجم دین
بہر شہ قطب [illegible] مان سیف دین
بہر شہ [illegible] ملک ل
بہر شہ [illegible] گن [illegible] م

قبلہ کونین علیہ السلام
واقف اسرار خفی و جلی
دادہ بر و دوش نبی زیب و زین
مقصد جانہا و جہان مراد
شمع فروزندہ و شمس ظلام
کو در امید است بشان عجیب
قدس مکان عرش [illegible] خیام
زینت [illegible] مصطفی
[illegible]
یافتہ از وصل خداوند بہر
بر سر میدان فنا یکتا ز
گشتہ بہ [illegible] و علو مشتہر
احمد دینور فلک بارگاہ
صدر نشین حرم احترام
فاتحۃ الباب بہر فتح باب
عیسی [illegible]
[illegible] گشت [illegible]
آنکہ رسیدہ است بعین الیقین
بہر [illegible] جلال و جمال
شیخ [illegible] فنا و بقا [illegible]

بہر مجیب الحق و دین ولے
بہر جناب اشرف پر شرف
بہر مظفر شہ برہان حق
بہر حسین احمد ارباب دلق
بہر حسن عارف کامل فقیر
بہر شعیب آن شہ روشن گہر
بہر حسب عالی والا نسب
بہر جناب شہ ایوب گاہ
بہر شہ قاضن شطار پاک
بہر ابو الفتح درخشان ضمیر
بہر ریاضات فلک بارگہ
بہر خلیل الصمد دین راولے
بہر بدین قطب چو قطب فلک
بہر شہ محی اندر زندہ دل
بہر معین الحق عین جہان
بہر محمد شہ عالیجناب
بہر عبادات محمد حیات
بہر جناب حسن باصفا
بہر حسین و علی دستگیر
بہر امیر آنکہ شہنشہ بیں ست
از جناب یک واسطہ اسمہ

عاشق [illegible]
[illegible]
گر نہم عشق آنکہ بہر دہست
توشہ توحید بایقان
جان بصفا باختہ و دل [illegible]
ہم ز حسن عرف شیخی [illegible]
حضرت بہرام بہاری لقب
بر فلک فضل درخشندہ ما
گر دو راہ کل بہر گشت خاک
مشتہر ست آنکہ بسر ست پیر
حضرت شاہ ست علی خضر
شاہ علاء الحق و شاہ
گر شدہ موصوف بر صفت
در چمن رشد چو سرو
عالم خفا لے و در کن زما
پیکہ کیس از نام شہد اوپا
صاحب اوراد حقیقت
بہر عطا منبع جود و سخا
درد و جان آنکہ مرا
نز و بہرہ و اصل حق بالیقین
از بہر نسخہ [illegible] اسمہ

پیر ضیا شیخ که گوید بلند — حال خودش مفتهٔ گوسفند

پیر عمار تسلیم چیست — نیست کبرے کند اول درست

پیر شه نجم که باید بجواب — نعم دعا تیکه پر مستجاب

پیر شه باهزو با کمال — قطب زمان حضرت بابا کمال

پیر جناب شه احمد که بود — قدوهٔ ارباب وجود و شهود

پیر عطا یا که بود خالدے — حامے فردا می و سے اعمال و سے

پیر سپاه نور و صفا شمس دین — خاور الیوم وغد و امس دین

پیر حمید که قریب و بعید — شهره بدین شد بصفات حمید

پیر جناب [شا]ه سید جلال — آنکه ستاره شد از وے بے زوال

پیر شه [حس]ن چو تابنده ماه — شاه جونپوری و دین را پناه

پیر سمی با بو تاج دین — مرشد امجاد و سر احمدین

پیر شه قاضن شطار پاک — گر زد او گل ابهر گشت خاک

سلسله پیران سلاسل نقشبندیه رضوان الله علیهم اجمعین

بسم الله الرحمن الرحیم

پیر محمد که بجز فد است — کا هر یکن یافته از وے کائنات

پا علی اعلم ام الکتاب — ابن عم و بوالحسن و بوتراب

پیر حسین آنکه چو ماه تمام — کرده مدد آغوشش پیغمبر مقام

پیر پاک سیرت و صوری نثرو — زینت سجاده و زین العباد

پیر امام شه باقر علم — مهر درخشان سپهر حشم

پیر زمین را و زمانه امام — جعفر صدیق علیه السلام

بهر امام شه موسی رضا	محرم خاص حرم کبریا
بهر معروف کرخ با فر هست	کز دمش ظلمت عصیان شکست
بهر سری که ز جنید سلیم	دور کند خطرهٔ دیو رجیم
بهر جنید آنکه بافضال حق	برده بطاعت ز ملائک سبق

این دو واسطه از اینجا یکی بحضرت علی رودباری و یکی بحضرت ابوبکر شبلی و یکی بحضرت ممشاد دینوری رحمة الله علیهم اجمعین

بهر بدین هادی شه رودبار	خواجهٔ دین بو علی رودبار
بهر فروزان رخ از انوار فقر	بو علی آن کاتب اسرار فقر
بهر بو ذاکر حق طالبی	شیخ جهان بو عثمان مغربی
بهر ابو القاسم قطب زمان	تاج سر تخت گه گرگان

این دو واسطه از اینجا یکی بحضرت بو علی فارمدی و یکی بحضرت ابوبکر نساج رحمة الله علیهم اجمعین

بهر ابو بکر نساج بود	پیر مردان خدا تاج بود
بهر امام احمد اہل کرم	پیر غزالی و غزال حرم
بهر ضیاء الدین بو نجیب	حق را محبوب و خدا را حبیب
بهر شه یاسر عمار نام	سر علی سعد خفی سعد کام
بهر شهنشه قدم آن نجم دین	آنکه بکشفش گشت سکان زمین

ایضاً بنوع دیگر

بهر ضیا شاه ذات و صفات	آنکه بجز حقش نبود التفات

پیر شهاب که بود صبح و شام — همنفس خضر علیه السلام

پیر بهاء دین چو فرید ولے — عشق نویسد ز ره دوستی

پیر شه صدر ملتان دین — پادشه ملت و سلطان دین

پیر بزرگی که چو او کم بود — رکن الدین و شه عالم بود

پیر شه حضرت سید جلال — آنکه بجا راشد اند و بے زوال

پیر شه رکن چو تابنده ماه — شاه جونپوری و دین را پناه

پیر سمی به ابو تاج دین — مرشد امجاد و سر ماجدین

پیر شه قاضی شطار پاک — گرد در او کحل بصر گشت خاک

[illegible]

تمام شد

سلسله پیران سلاک سهروردیه ایضاً بنوع دیگر رضوان الله علیهم اجمعین

بسم الله الرحمن الرحیم

پیر رسول ارض و سماوات نور — منبع تحسین محیط ظهور

پیر علی که بشان جلے — نیست فتی هیچکس الا علی

پیر حسن جامه تطهیر پوش — آنکه نبی راست به برگه بدوش

پیر حسن بصری لب خورده نوش — علم نبی از دلش آمده جوش

پیر حبیبی که نهان و عیان — دل عربی دارد و عجمی زبان

پیر معظم داعی شده — خاص حبیب آمد و راعی شده

پیر طائی که خور از جست و جو — دیده شد و آنکو لقا سے چو او

پیر بگل صلح چو معروف کرخ — چرخ نشاید بهمتا در چرخ

پیر سری که فرو شد سقط — تا به لیشیزی نخرند ششم فقط

بهر ابو القاسم کنیت جنید
بهر جناب شه ممشاد علو
بهر شه احمد شیخ لقا
بهر محمد شه عمویه پاک
بهر وجیه آن شه عالی جناب
بهر ضیائی دل و دین نجیب
بهر جهان شه شیر شهاب
بهر بهاء الحق والدین خطاب
بهر شه صدر نشین کمال
بهر شه عالی والامقام
بهر شه حضرت سید جلال
بهر جناب شه با عز و شان
بهر شه رکن الدین سنی
بهر شه قاضی شطار پاک
بهر ابو الفتح درخشان ضمیر
بهر ریاضات فلک بارگه
بهر خلیل الله دین را ولی
بهر بدین قطب چو قطب فلک
بهر شه محی فروزنده دل
بهر معین الحق قطب یقین
بهر محمد شه عالیجناب

چونکش شهباز لقب کرده صید
اوج ده پایه ارشاد علو
بادشه دین پرور القا
پاک نه آلودگی ما سواک
فاتحة الباب همه فتح باب
حق را محبوب و خدا را حبیب
داده دوا ندرز بیجدی در آب
سرور ملتان ذکریا قباب
بر فضلش ابو الفضل وال
رکن حق و دین ابو الفتح نام
آنکه نجا راست از و بی زوال
شیخ ابو تاج سر عارفان
قطب زمان حضرت اشبلی
کز در او کحل بصر گشت خاک
مشتهرست آنکه بهست پیر
حضرت شاه علی خضره
شاه علاء الحق و شاه علی
کو شده موصوف بوصف ملک
در چمن رشد چو سرو چگل
رکن حقیقت شده و رکن دین
بسکه پس از نام شد او را خطاب

بہر عبادات محمد حیات | صاحب اوراد و حقیقت سمات
بہر جناب حسن با صفا | بحر عطا منبع جود و سخا
بہر حسین و علی دستگیر | در دو جہاں آنکہ مرا ہست پیر
بہر امیر آنکہ شہنشہ بدین ست | نزد ہمہ واصل حق بالیقین ست

سلسلہ پیران سلک خلوتیہ رضوان اللہ علیہم اجمعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر رسول ارض و سموات نور | موج نخستین محیط ظہور
بہر علی کہ بشان جلی | نیست مثالش بجنس الاعلی
بہر حسن جامہ تطہیر پوش | آنکہ نبی راست بہ برگہ بر و دوش
بہر حسن بصری بس خوردہ نوش | علم نبی از دلش آوردہ جوش
بہر حبیبی کہ نہان و عیان | دل عربی دارد و عجمی زبان
بہر بہی موعظہ داعی شدہ | خاص حبیب آمدہ راعی شدہ
بہر طائی کہ خود از جستجو | دیدہ نہ داؤد و آفاقے چو او
بہر بگل صبح چو معروف کرخ | چرخ نیارد بہ دو ہفتاد چرخ
بہر سری کہ فروشد سقطا | تا بہ سپیدی سحرش فقطا
بہر ابوالقاسم کنیت جنید | چنگلش شہباز لقا کردہ صید

این واسطہ از نبی بجنید بزرگان ہم رسید

بہر بدین بادی سمرو دیار | خواجہ دین بو علی رودبار
بہر فروزان رخ از انوار فقر | بو علی آن کاتب اسرار فقر

بہر رموزا کہ حق طالب لبے | شیخ جہان ابوعثمان مغربی
بہر ابوالقاسم قطب زمان | تاجور تختگہ گرد کان

این دو سطر از ینجا یکی بحضرت بوعلی فارمدی رحمۃ اللہ علیہ رسید

بہر ابو بکر کہ نساج بود | بر سر مردان خدا تاج بود
بہر امام احمد اہل کرم | بہر غزالی دو غزال حرم
بہر ضیا یافتہ در بار بار | بر در او خضر دوان بار بار
بہر شہ یاسر و عمار نام | سر جلی سر خفی سودہ کام
بہر شہ محترم آن نجم دین | کز نگہش گشت از واصلین

این ہم سطر از ینجا یکی فردوسیہ است و یکی سہروردیہ و یکی خلوتیہ

بہر محمد شہ با عز و جاہ | خلوتی بارگہ لا الہ
بہر جنید کش دار السلام | ہادی دین حضرت سید نظام
بہر براہیم خلیل اللہ | عشق بدو یافتہ آبادگاہ
بہر مظفر شہ گنگالی | آنکہ در او پایہ گہے عالی
بہر فلک مرتبہ و عرش بام | حضرت عبد اللہ ابن جام
بہر شہ قاضن شطار پاک | کرد در او کحل بصر گشت خاک
بہر ابوالفتح درخشان ضمیر | مست شہ ہست آنکہ بسر مست
بہر ریاضات فلک بارگہ | حضرت شاہ علی خضر
بہر خلیل اللہ دین راوے | شاہ علاء الحق و شاہ علی
بہر بدیع قطب جو قطب فلک | گوشتدہ موصوف بوصف ملک

بهر شه محیی زنده دل — در چمن رشد چو سرو و گل
بهر معین الحق معین جهان — عالم حقانی و رکن زمان
بهر محمد شه عالی جناب — بیکسه بس از نام شد او را خطاب
بهر عبادات محمد حیات — صاحب اوراد حقیقت سمات
بهر جناب حسن باصفا — بحر عطا منبع جود و سخا
بهر حسین و علی دستگیر — در دو جهان آنکه مرا هست پیر

سلسلهٔ پیران سلک قادریه رضوان الله علیهم اجمعین

بسم الله الرحمن الرحیم

بهر محمد صدف کائنات — لؤلؤ مکنون ته بحر ذات
بهر علی بو الحسن بو تراب — در صف اصحاب چو لب لباب
بهر حسین آب دم تیغ نوش — خون وی از عشق چو آمد بجوش
بهر ملک خوی و فرشته نهاد — حضرت سجاد و بسجاده راد
بهر به فضل افضل و خیر انام — حضرت باقر و جهان را امام
بهر شه جعفر صادق چو ماه — مقتصد صدقش بود آرامگاه
بهر شه موسی کاظم که بود — عیسی جان موسی طور وجود
بهر امام شه موسی رضا — محرم خاص حرم کبریا
بهر معروف که رب یافته است — تا در بیتش خلعت شب یافته است
بهر سری که فرو شد سقط — تا به پشیزی نخریدش فقط
بهر جنید آنکه با فضال حق — برده ز طاعت ز ملائک سبق

این واسطه از ینجا یکی بحضرت ابوبکر شبلی و یکی

بحضرت ممشاد دینوری و دیگر بحضرت ابو القاسم گرگانی بہر سہ رحمۃ اللہ علیہم اجمعین

بہر پیرے آن ہمہ را افسر تمیز
بہر جناب شہ عبد العزیز
بہر شیخ ہر دو بہا صاحب فضل
بہر شہم سایۂ رقاب ہمہ
بہر سر جملہ شیوخ زمن
بہر مطاع سعد ابو سعید
بہر معلی نشانے ہمہ
بہر شہا بے کہ بود صبح و شام
بہر بہاء الحق و الدین خطاب
بہر شہ صدر نشین کمال
بہر جہان پیر جہان دستگیر
بہر شہ حضرت سید جلال
بہر شہ رکن چو تابندہ ماہ
بہر شہ بابو تاج دین
بہر شہ قاضن شطار پاک
بہر ابو الفتح درخشان ضمیر
بہر پاجنات فلک بارگہ
بہر فضل اللہ دین را ولی

نام ابو بکر بہ شبلی برند
کل رجالش عبید و نسا کل کنیز
حضرت ابو الفضل ور باب فضل
حضرت ابو الفرح جناب ہمہ
اسم مبارکش علی ابو الحسن
ابن مبارک بہ قریب و بعید
از ہمہ محبوب خدای ہمہ
ہم نفس خضر علیہ السلام
سر در ملتان ذکریا قباب
کو شدہ معروف بہ سید جلال
شیخ زمان سید احمد کبیر
آنکہ بخارا شد از و بے زوال
شاہ جونپوری و دین را پناہ
مرشد ما جو سر ماجدین
بر در محل بصر باد خاک
مشتہر ست آنکہ بہ ہست پیر
حضرت شاہ علی خضر رہ
شاہ علاء الحق و شاہ علی

بهر بدین قطب چو قطب فلک — کو شده موصوف بوصف ملک

بهر شه محی فنر و زنده دل — در چمن رشد چو سرو و چو گل

بهر معین الحق عین جهان — عالم حقانی و شیخ زمان

بهر شه قطب جهان رکن دین — رفعت و قدرش به بسیار و بین

بهر محمد شه عالی جناب — یکهمه پس ز نام شد او را خطاب

بهر عبادات محمد حیات — صاحب اوراد حقیقت سمات

بهر جناب حسن با صفا — سجد علما شیخ جود و سخا

بهر حسین و علی دستگیر — در دو جهان آنکه مرا هست پیر

بهر امیریکه شهنشه بدین هست — نزد همه واصل حق بالیقین هست

سلسله پیران سلک قدسیه رضوان الله علیهم اجمعین بواسطه شیخ الشیوخ بحضرت جنید میرسد و از انجا بواسطه حضرت حسن بصری و حبیب عجمی رحمهم الله میرود

بهر جهان مرشد پیر شهاب — داده دو اندرز به سعدی در آب

بهر ز خود رفته غد و عشقی — حضرت شیخ علی بر غشتی

بهر جناب شه عبد الصمد — منزلتش را نبود هیچ حد

بهر جناب شه محمود حال — حاصل ازو شد رخ دین الجمال

بهر ز اسرار خور جام چاک — عبد الرحمن بودش نام پاک

بهر ز سر تا بقدم عین دین — زیب حقیقت شده و زین دین

بهر علی که موحد شده — در ره فقر آنکه مؤید شده

بهر جهان شاه که عبد الله است — سرور شطاری و پیر ره است

بهر شه قاضن شطار پاک — کحل بصر بد در او باد خاک

سلسلۂ پیران حضرت حسین محمد اکبر درویش کہ بواسطۂ حضرت شیخ الشیوخ
بحضرت جنید میرسد و از انجا بواسطۂ حضرت حبیب عجمی بخواجہ حسن بصری رحمۃ اللہ علیہم

بہر جہان مرشد و پیر شہاب — داده دو مانند زہ سعدی در آب
بہر خون ناب خور جام عشق — احمد نو بادۂ باغ دمشق
بہر دل حضرت شیخ تقی — آنکہ ببین بود بسے متقی
بہر شہ دین و سلیمان پیر — وسوسہ دیو برانند بہم
بہر حسین آنکہ ز جوش و خروش — خرقۂ صد پارہ کند زیب دوش
بہر شہ فخر زمان فخر دین — شد دہنش مخزن در ثمین
بہر جہان شیخ کرد دین است — گو بہم شیخ مردان رہ است
بہر جنابیکہ مرادش حصول — کرده بہ در رحمت اللہ نزول
بہر شہ قاضی شطار پاک — محل بہر برد او باد خاک

شجرۂ نقشبندیہ کہ بواسطۂ حضرت ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ
میرسد و دو شجرہ بین شده است یکی بجانب پیر و دیگری با بجناب رض

بہر محبان ز قرب وطین رب — احمد بے میم محمد لقب
بہر امام ہمہ پیر و مرید — حضرت صدیق شہید الشہید
بہر شہنشاہ سلیمان مقام — فخر ہمہ فارس و سلمان بنام
بہر شرف یافتہ فیض حق — قاسم ہم یک فرد درین ورق
بہر ابو ذر بے صادق نما — جعفر صدیق رہ حق نما

ایضاً شجرۂ نقشبندیہ بشرح دیگر

بحق محمد که فرازد علم ‌‌ ‌ ‌ نقش حق از سوی کون و القلم
بهر آنکه پیر از همه صحب کبار ‌ ‌ ‌ ‌ بوبکر از صدق دنیا یار غار
بهر سلمان و شرف قصی ارے ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت سلمان که بود یارے
بهر شرفیاب شهود دوام ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت قاسم بن ابی بکر نام
بهر شه بلادین چو بدیون زر ‌ ‌ ‌ ‌ جعفر صادق صدیقی گهر

شجرۂ هذا ذو بحرین است

بهر ولیکه بشان جلے ‌ ‌ ‌ ‌ نیست فنا هیچکس الا علی
بهر حسین آنکه چو ماه تمام ‌ ‌ ‌ ‌ کرد در آغوش پیمبر مقام
بهر ملک خوے و فرشته نهاد ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت سجاد و سجاده زاد
بهر پسر افضل و خیر انام ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت باقر دو جهان را امام
بهر شه جعفر صادق چو ماه ‌ ‌ ‌ ‌ منبع صدقش بود آرامگاه

از اینجا چند واسطه رفته است

بهر رئیس عرفا بایزید ‌ ‌ ‌ ‌ عالج معراج هدے بایزید
بهر خرقان چو سر انجمن ‌ ‌ ‌ ‌ بوالحسن آن هادی و شیخ زمن
بهر ابو القاسم قطب زمان ‌ ‌ ‌ ‌ تاجور تخت گرگان
بهر رسیده بحد معرفت ‌ ‌ ‌ ‌ بو علی فارمد معرفت
بهر ابو یوسف همدان عشق ‌ ‌ ‌ ‌ شاه یقین یوسف کنعان عشق
بهر حصون بلد غجدوان ‌ ‌ ‌ ‌ عبد الخالق شه خلق جهان
بهر سپیدان فنا یکه تاز ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت محمود خدا را ایاز
بهر بحر علم که موصوف بود ‌ ‌ ‌ ‌ خواجه عارف که چو معروف بود
بهر رہ اسرار خدا باخبر ‌ ‌ ‌ ‌ خواجه عزیزان به علی مشتهر

بحرمت محمد مجد البهای | در سر عرفان و رهبری بنمای
بحرمت امیر کلال آمن | سرور با جاه و جلال آمن
بحرمت بهاء نگه پای بلند | در دل زانوار خود نقشبند
بحرمت علاء الحق و دین و دل | لستو عطاری دل و بیدل
بحرمت جناب شه یعقوب چرخ | چرخ بپابوس وی آمد بچرخ
بحرمت عبید الله آن صبغه خاص | یافته از قرب خدا اختصاص
بحرمت محیی که دلش زر حق مست | شاه جهان حضرت عبد الحق پرست
بحرمت زانوار درخشنده دل | خواجه محمد یحیی زن دل
بحرمت زعرفان و سلوک آگهی | حضرت عبد الله درویش شهی
بحرمت در بحر علا ابو العلا | ذات بحق جوهر یا نزاصفا
بحرمت شه دوست محمد غنی | از همگی دوستی و دشمنی
بحرمت جعفر باو بعشق اندرون | کو زریاضت بود دستش ستون
بحرمت جناب اسد الله دوست | از طرق معرفت آگه دوست
بحرمت شیخ مکان بی دل اسم عشق است | مشتغل یاد خدا دائم است
بحرمت جناب حسن باعلی | کشف بود بر خطرات دلی
بحرمت جناب شه یحیی علی | با عرش دوستی و باعلی
بحرمت جناب شه اشرف علی | مظهر انوار خفی و جلی
بحرمت شمس جمال علی | میوه شاخ شجر کاملی

تمام شد

ایضاً شجرہ پیران سلک قادریہ مسطورہ سابق موزون
در وزن دیگر بمعنی طویل البحر معہ ادعیہ منظومہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر شہ ہر دو سبل ❊ سردار دو عالم مرجع کل
ختم نبوت ختم رسالت ❊ احمد مرسل ختم رسل

بہر علی شیر خدا ❊ آسان کن ہر دشوارے راہ
آنکہ نبی فرمود او را ❊ من کنت لہ فعلی مولاہ

بہر جناب امام حسین ❊ آغوش نبی را زینت و زین
بہر نہالستان امامت ❊ ختم رسل را نور العین

بہر ریاضت جو عبادت ❊ حضرت امام زین العباد
باقی تنہا ز آل عبا ❊ سجادہ نشین حضرت سجاد

بہر عرفان ہادی خاص و ❊ عام محمد باقر امام
شمع ظلام و بدر تمام و ❊ فرش مقام و عرش خیام

بہر یقین شیخ متین ❊ در رہ وحدت قبلہ دین
شیخ طریقت تخم حقیقت ❊ جعفر صادق صدق گزین

بہر امام اہل صفا ❊ بہر امام ہر دو سرا
قبلہ جان و کعبہ ایمان ❊ موسی کاظم خیر وری

بہر رضا کہ جبین عقیدت ❊ خلق بخواند علی موسیٰ
از سر صدق و خلوص و محبت ❊ فخر ملائکہ پابوسیش

بہر کبر غ ریاضت عشق ٭ عاشق صادق حق معروف
چاکر صحان افضل دربان ٭ عارف رب لطف معروف

بہر حبیب بزم معارف سبحان ٭ شمع جہان و سراج سری
چست بخشش دلق کرامت ٭ چست بفرقش تاج سری

بہر ابو القاسم کرد بخشش ٭ قمر طریقت یافت بنا
معدن خلق و مخزن جود ٭ مرجع اہل فقر و فنا

بہر نجدت نار محبت ٭ اخگر بستر ہم بالش
سوخت حق حضرت شبلی ٭ تخمیر آب و آتش

بہر حسن و جمال سعادت ٭ دلبر و شاہ عبد عزیز
نور رشید و غلام سعید ٭ و عبد الواحد عبد عزیز

بہر شفیع گنہ وقت دشوار ٭ طبیب یوم عبوس
رہبر دین و رہبر عقبی ٭ شیخ ابی الفرح طرطوس

بہر سر خفی و جلی ٭ از طفلی و بادرزاد ولے
صدق مقالی منزل عالے ٭ بو الحسن ہم نام علے

بہر علی با شان علوے ٭ بہر مریدان سر رشید
نام مبارک ذات تبارک ٭ ابن مبارک ابی سعید

بہر شہنشہ خلد برین ٭ لاریب حبیب سبحانے
غوث دو عالم محی الدین ٭ و عبد القادر جیلانے

بہر نجات سراسر فانے ٭ شیخ ضیاء الدین نجیب
در مرض دل عیسی ثانے ٭ عبد القادر روح طبیب

بہر بہ سر حقایق ماہر ٭ شیخ عمار یاسر

هادی ایمان عارف سبحان ٭ عالم باطن بہ سیر ناصر

بہر عطار و پنج کرامت ٭ شیخ نجم ملت و دین
شاہ طریقت سر حقیقت ٭ ماہ فلک کبریائے زمین

بہر آزادہ از غم و شادی ٭ ہر سگ کویش تن رادی
تیز عنان رہ ارشادی ٭ مجد الدین بغدادی

بہر رضی الدین کہ ز نور او ٭ شد بسے علی لالا مسرور
ننگرد آنکہ بگوشۂ چشمی ٭ سوے جنان و حور و قصور

بہر تاج سر عرفانے ٭ شیخ احمد جرفانے
واقف سر قدر آنسانے ٭ ہم اہل رموز فرقانے

بہر فقیری عرش سریرے ٭ نور الدین در عرفت کبیر
آنکہ ز جنت و نار جہنم ٭ بہر خلق بشیر و نذیر

بہر علاء الدولہ و دین ٭ بر مسند عرفان صدر نشین
تاجور سمنان یقین ٭ اقلیم طریقت زیر نگین

بہر شہ اقلیم ولایت ٭ حضرت ایاز حق محمود
دل بخشوع و جان بخضوع ٭ و پا برکوع و سر بسجود

بہر طبیب روحانے ٭ ہم شفیع ہمیشہ پیروانے
آنکہ بہ جہد ثانے ٭ میر علی ہمدانے

بہر شیخ تمام آفاق ٭ از ہمہ طاق و اہل مذاق
پیر طریق ابی اسحاق ٭ آن ماہ نور سبع طباق

بہر نگاہ چشم معارف ٭ شیخ محمد نور بخش
خاک صفت در راہ تواضع ٭ در رہ ہمت گردون رخش

بہرِ محمد ختم بہ علی ✤ آن زبانہ تیغ حسن عملی
جرعہ کش عشق ازلے ✤ وز کجہ عطائے لم یزلے
بہرِ بہ حقائق محرم ✤ شیخ محمد ختم بہ غیاث
شیطان دشمن لاحول مہر لحظہ ✤ رحم ہر دم بہ غیاث
بہرِ جناب مست الست ✤ از بادۂ راز قدح در دست
آنکہ بنفس پاک منفس ✤ مشہور حسن محمد ہست
بہرِ کلیم امین عرفان ✤ شیخ زمان و شیخ زمن
آنکہ ز حسن خلق علم شد ✤ ہم محمد ہم حسن
بہرِ نبی را ہم رابطے ✤ معروف باحیائے سنی
گوہر بحر بے ستنے ✤ و شیخ یحیائے مدنے
بہرِ موسیٰ طور جلالت ✤ حضرت شیخ کلیم اللہ
شاہجہان آباد حقیقت ✤ روضۂ خانہ بہین مثواہ
بہرِ زبدۂ جہان آزاد ✤ ابدال نظام زمان و اوتاد
پیر رشاد و شاہ بلاد ✤ و مسکنش اورنگ آباد
بہرِ بلبل در رہ سنت ✤ بہرِ کثیر احسانا
چشم بصیرت نوری سیرت ✤ فخر الدین و مولانا
بہرِ سالک راہ ہدے ✤ و محرم راز فنا و بقا
ہادیِ ایمان ہادیِ مقتضے ✤ نور محمد نور خدا
بہرِ ملک حقیقت سلطان ✤ بادشہ شہرستان
صاحب برہان عاشق رحمان ✤ کوست سلیمان ہمدان
بہرِ جناب محمد موسیٰ ✤ پیر و مرشد و ہم استاد

بہر این و مہر ظہور ✽ و بہر جمیع نیک نہاد

مناجات بدرگاه مجیب الدعوات

اے ز ہمہ حاجات بری ✽ حاجات خلائق از تو روا
نرسد در کار تو هرگز ✽ هیچکسی را چون و چرا
هستی و بود و بسط و کشود ✽ با همہ در ید قدرت تست
فتح درون و چشم زدن ✽ وابستہ بفضل و رحمت تست
هیچ ز هیچ و هیچ ز هیچ ✽ در زشت همہ کالائے من ست
گر تو ز فضل و جود نوازے ✽ ظاهر بین باوا سے من ست
در دل من از لطف نهانی ✽ صدق دهی و صفا بخشی
تو کہ نور بماه و مهرے ✽ تو کہ بمهر ضیا بخشی
گاه بعرفان راه نمائے ✽ عارف ذات خویش کنے
گاه بصبغ دلم بر باسے ✽ محو صفات خویش کنے
گرچہ ز دیده من پنهان ست ✽ شاهد مقصودم پیدا ست
از طرف تو یا رخدایا ✽ بر حالم گر لطف و عطا ست
راست نگشت هنوز نشوے ✽ باطن من با ظاهر من
نفس بجسم را ساز موافق ✽ با روح من بسمل
در دل من ده جذب و حذر ✽ از صحبت اهل قلب خشن

تصلی نارا حامیة ✽ تسقی من عین آنیة

کیش مرا از عشق و عطا کن ✽ پسا ز محبت ملت من
صدق و خلوص شریعتش و ذوق ✽ ذکر و فکر جبلت من

زکف من ده باگ عرفان * بر سر من نه افسر فقر
بر کتفم نه چادر ایمان * در صدفم ده گوهر فقر
مطلب اسرار تو بهردم * مشعل در آتش دارم من
صحبت گهر و جذب عنانم * روز و شب شادم من
ادعا بلطف مجیب دعایان * بو که بر آرے کام دلم
در سحر جود و عطا برسانی * با مقصود رسد ام دلم
ره نما بسوے جبروتم * باز کشا ناسوت مرا
دیده برافروز از ملکوتم * کشف بکن لاهوت مرا
درد و ذوق و شوق محبت * بو که کنی اے بنده نواز
جبهه من سیماے نیاز * و سینه من گنجینه راز
من به ریاضت و درک حقائق * در زهد و ورع به شهود حریم
همچو سهیل و همچو فضیل * همچو جنید و همچو سریم
صاف کنی از صیقل ذکرم * زنگ بری ز آئینه من
همچو ضیاے شمس بنورت * خویش فروزی سینه من
گرچه گنه ز اندازه بیرونست * از کرم تو دارم امید
روے سیاهم از رحمت * سوے صفت نماے سفید
راهزن آمد نفس لعینم * هیچ نکردم طاعت تو
رفت زمن تقصیر نهایت * در نسیان عبادستاند
کار من آمد جرم و خطا او * کار تو آمد عفو و کرم
بر که تو کار خویش کنی * من هرگز بے کرم نگرم
اے که ز احسان تو بسلم * جسم و جان بنده تو

گرچه هستم از گبر و جهود و رم ٭ هستم آخر بنده مسکین تو

فیض رحمت بحر بسیط ٭ در صفت تو آمده ذو الاکرام

سو گرفت چو کاسه بر دوم ٭ یک قطره و بخشش عام

از کرم چو بسوی بیت خوانده ٭ باز خداے بیکسم

تا ز نوال تو بسر خود ٭ تاج عطف و فضل نعم

خانقستم با خبر جماعے ٭ عاقبتم محمود کنے

شاہ من شهود و نماے ٭ طالع من مسعود کے

بهلن نقیبا مست بپیش تو آیم ٭ پر ز گناه و دست تہی

دامن امید از تو کشم ٭ ز تو بہ بینم روے بہی

گرچه جرم ایمان ابلا مست ٭ هستیم بر سعد در تو بس

کوس نشاط و عیش نوازم ٭ من در بزگم فردوس

از رم فضل و جود و کرمت ٭ روز جزا کن مسکن من

فی جنات عالیة ٭ لا تسمع فیها لاغیة

بهر این بے سروسامان ٭ هم تو طبیبی هم تو معین

در همه صورت در همه حالت ٭ هم در دنیا هم در دین

بعون الله تعالے بالتمام رسید

شجرہ پیران سلسلہ عالیہ رضوان اللہ علیہم اجمعین کہ از حضرت

بدر الدین بدر عالم قدس سرہ بحضرت جنید رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بحرمت احمد شہ لولاک لما
احمد ز حسین مقامش او نے

بحرمت امام علیا اسمہ
احسن من حسنات اخمہ

بحرمت تحریر کن خطا نجات
حسن بصری رفیع الدرجات

بحرمت ذی رتبہ حبیب عجمی
عربی دل ہمہ اعجمی شم سخنے

بحرمت طائی کہ حق از دو خوشنود
اے بمقصود و بر سیدہ داؤد

بحرمت آن درہمہ ملت معروف
عارف کرخ حقیقت معروف

بحرمت آن ناظر یوسف معنی
حضرت خواجہ سری سقطی

بحرمت از نور سفید ذو الاید
کافر رد سپہان شیخ جنید

بحرمت آن صاحب احکام و قلم
کہ محمد بر ویم ست علم

بحرمت از سبکہ روح الطیبین
عالم صدق محمد خفیف

بحرمت شیخی کہ ابو احمدی وقت است
جفت با حق و ز باطل طاق است

بحرمت آن ابر کہ رحمت بارست
نام نیکش حسن تا تارست

بحرمت پیر یکہ در اشغال تو بود
قطب دینی کہ ز ابدال تو بود

بحرمت آن کہ شرف فوز عظیم
ہم کریم آمد و ہم عبد کریم

بحرمت آن ہادی دین غوث انام
رہبر راہ ہدی عبد سلام

بحرمت صدر یکہ تو خوشنود از وے
محترم ملک سمرقند از وے

بحرمت آن کو گہر معنی سفت
عالمش شیخ شہاب الدین گفت

بحرمت آن راہبر علم و یقین
شیخ موصول بحق فخر الدین

بحرمت حق گوے شہاب ثانے
مسند آرائے عظیم الشانے

بحرمت طے ساز رہ روحانی
فخر ثانی کہ بود لاثانے

بحرمت بدر کہ از انوار جمال — بدر عالم بود آن بدر کمال
بحرمت آن کو بطریقت سلطان — بطریقت بحقیقت سلطان
بحرمت آن پیر حق شیخ جکن — محرم سر علن سر و علن
بحرمت شیخی کہ براہ نقشبش — جکن زا بحرمت آمد نقشبش
بحرمت از نور برافگندہ نقاب — شیخ احمد کہ جکن داشت خطاب
بحرمت آن سید سادات نصیر — بہ سپہر شرف آن ماہ منیر
بحرمت آن کو فرس ہمت راند — عالمش شاہ تقی الدین خواند
بحرمت آن راہ نما نظام — غائب از خود و بحق بود دوام
بحرمت شاہ دو جہان اہل احمد — ہادی و مرشد دین طالب شاہ
بحرمت آن تیر قضا را چو سپر — سید پاک محمد جعفر
بحرمت آن عارف حق شاہ جلیل — مورد رحمت رب جلیل
بحرمت آن شاہ محمد منعم — صاحب دولت سرمد منعم
بحرمت آن کو سوئے حق راہبر است — حسن ہم بہ علی مشتہر است
بحرمت آن سالک فردوس مقام — شاہ یحیی بعلی دارد نام
بحرمت اشرف علی پیر ہدے — روضۂ خلد بہ نیش مشوے
بحرمت پیرم کہ جمال علی ست — کہ بکل کمال علی ست

از حضرت شاہ محمد منعم بیک واسطہ بحضرت شاہ حسن علی قدس سرہ و دو واسطہ بحضرت شاہ حسن رضا قدس اللہ سرہ میرسد

بحرمت آن راہ رو صدق و صفا — کا سم پاکش حسن آمد رضا
بحرمت شاہ کہ ولی ازلی ست — مشتہر شاہ محمد تقی ست

بحر هر جرمے که علیم الدین بود | با جلال و مغفرت تمکین بود

مناجات بدرگاه مجیب الدعوات

عفو کن از کرم رب ودود | ما صیب ناکرده و بر خود خطا
بگذر از من به شمول همه نیز | گر ز در قست گریزم نه گریز
گرچه بے راه فرس تاختم | عمرها خرد و خطا باختم
آنچه هوس آنچه بر و ند چه نشیب | بیهوده ام در همه سو جا طلب
مراد بس راه نه مهربانم ترم | رانده و درانده و مهربانی ترم
همه سرو خیانه و دین کرده خرب | بے خطا دانم و دانم نه صواب
یک ذره نه طاعت کردم | گنه و جرم بضاعت کردم
همه عمر نکردم کارے | [illegible] ز همه و پیشوا رے
جز که طاعت نه عبادت دارد | جز شقاوت چه سعادت دارد
ترسم امروز که فردا چه شود | پاس من نبود حسنه یا چه شود
[illegible] چند به نیزم همه | [illegible] ز نمان اند تو گریزم در تو
گل ز خویش دل و دیده تهی | ایکه [illegible] و دل [illegible]
بگشا باب طریقت ما را | ده [illegible] تا سبب حقیقت ما را
مشکل آمد آسانی کن | [illegible] ارزانی کن
اجلم [illegible] در حب ام | [illegible] شهادت در کام
در [illegible] شرع مسلمان باشم | [illegible] با ایمان باشم
الهی دل مکنی یا بارے | تا هم پاکت بن بانم جا رے
محکم انسان کنی از صدق اساس | [illegible] راه ضیاء وسواس

چون با ثواب شوم همسایه — تن ز درد و فنا برم سرمایه
گردد از خوبی لطف تو دل — بر ز خشم باز در حسن جمیل
هم ز فضل تو بجویم رستے — اغفر الذنب لاے واسطے
چشم دارم ز نوال و ز کرم — در جهانست هم اندر سخ عالم
روز محشر چه گشاے دربار — از حسابم نکنے سیه گنهگار
اے ترا ملک و ملک کرده بجود — که کائنات از تو در آمد بوجود
چون به عرفان شود دم راه فراز — عمر کوتاه رهست دور و دراز
ساغرم ده ز خم وحدت کل — که بود رشک ده نشئہ مل
بسم توحید عطا کن مصاف — تا ز هستی نزنم لاف گزاف
بر لعلم ز مے نعمت اباغ — در دلم ده ز غم و مهر داغ
بگشا قفل دلم را ز کلید — تا ز غیر تو برم بیم و امید
خلعت معرفتم بخش بهم — بر سرم نه ز سعادت افسر
کن با فضال و عنایات کرم — تبع سنت خیر البشرم
جذبه ده که گریزد شوریش و حال — هستی خویش نماند بخیال
بخش توفیق ز بخشایش عام — که رسدم شفیق طریقت به تمام
بگشایم سوے هر سے که بصر — جسم تو هیچ نماید بنظر
غرق تصنیع تو کنم نظاره — جب آمده عقل کنم صد پاره
سوے وحدت چو نمایم آهنگ — با خلائق بودم صلح نه جنگ
در دل من هما اے رب غفور — غیبت از خویش بتو قرب حضور
ز مخلوق بود شهره یار — با کسی جز تو ندارم سروکار
ز دل من کند اسرار ورود — بود من در نظر آید نه وجود

جمع گردد زمعارف سامان / از دو عالم بفشانم دامان
همچو غواص گهر گردم غرق / در یم معرفت از پا تا فرق
دلم از نور تو معمور شود / ظلمت از خاطر من دور شود
ساغر وحدتم آید در دست / از می عشق شوم مست الست
شهره ام بخش بجام عشاق / شهرت نام بنام عشاق
آیم از باده عرفان در جوش / در یم عشق زنم جوش و خروش
گردم از شادی و از غم آزاد / گردم از بند دو عالم آزاد
شوم از جوش و خروش دیوانه / در ره عشق شوم فرزانه
غرق گردم چو محیط سخن / خود شوم بحر محیط سخن
شوم از هستی مطلق ماهر / باطنت بینم و بینم ظاهر
تا کنم اسم تو چون خامه رقم / بر سر لوح سمای خودم
باطن من صدف راز شود / نطق من همدم اعجاز شود
کند از هستی شوقم بی باک / ننگ ناموس گریبان صد چاک
رسته از غیر تو دانسته مرا / خلق اسیر تو بخدا بنده
خود فزود آنچه بیم دل من / گر بلیلی فزود محمل
گرچه غم نیک ندارد آئین / غم بده درد لم اما غم دین
خاطر از جاه نهم در کیسه / ننهم پیش سلاطین پا
ستم و جور زبونان نکشیم / بهر نان منت دونان
گنج من گر همه آسودگی است / هستیم گر همه آلودگی
مناجات تو بخود راهم / که دهی ره سوی بیت الله
بفریب و فسون و تلبیس / غول ره گیر نگردد ابلیس

چشم را چشمهٔ دل و دیدهٔ جان ❊ جلوهٔ از نور پنهان و عیان
تا شوم آگه و دست آموز کس ❊ از ره لطفش نگردان ایچ کس
این سعادت بود مقصودم چو حاصل ❊ در پناهت شود دم گر بود دل
ایم از نام معاصی پر زرکش ❊ با معاصی بعد من دورش مکش
لیکن فراز آمدم با اخلاص و نیاز ❊ بر کرم رو به تو ام و به نماز
تا کند سبحهٔ من شام و پگاه ❊ تا ز تسبیح ز سبحان الله
نعمتم ده بدل ز نام شراب ❊ تا کشم همچو جام شراب
چون بامرت کنم قدام جهان ❊ چون کشاید بر خسم باب جنان
راه گم کرده‌ام اندر ظلمات ❊ ده ز توفیق مرا آب حیات
بهر دل عقده کشای نصرت ❊ چون خضر رهنمائی بنصرت
اهل غم را بطرب شادان کن ❊ دلم از معرفت آبادان کن
گرچه با لوث گناهم آمده‌ام ❊ طالب رحمت عام آمده‌ام
از دل و زاد من اندازه چنگ ❊ گر کنم سوی مدینه آهنگ
تا شوم از ستم نفس رها ❊ در ریاضت نکند دخل ریا
به خفا و به نهان و به عیان ❊ غیر ذکر تو نیارم به زبان
بود هستی وجود ضعیف ❊ تا چه آید ز من زار و نحیف
روز محشر چو رسم در عرصات ❊ سیئاتم به ثنای حسنات
سیه چشمی به نگاهی بخشی ❊ زینگه عزت و جاهی بخشی
روی دل زد و جهان سوی تو بس ❊ بس تمنای سر کوی تو بس
بو که در بیت مقدس باشم ❊ سجده ریز در اقدس باشم
افتد آواز قامت چو بگوش ❊ آنچه محراب شوم سجده فروش

بس که دیوانهٔ در حیرت گردم / بجهت آنکه سرگردیدت گردم
منزل خانهٔ شیطان دل ما / خانهٔ غول بگردان دل ما
خرد و هوش لقا گر بربند / در شفای تو زبان شکر کنیم
خانهٔ سینه چو چمن در گردد / از طراوت دهنم سبز گردد
شعرم از رنگ بهار رنگی / چون شده آراسته عشاق حقی

شجرهٔ پیران سلسلهٔ نقشبندیه که بحضرت شاه امیر الدین قدس سره می رسد

بسم الله الرحمن الرحیم

بحرمت جان اعرب عین رب / احمد مرسل محمد منتخب
بهر ولی شاه حسن علی / نسبت قتال بیکس لا علی
بهر حسین آنکه چو ماه تمام / کرد در آغوش پیمبر مقام
بهر ملک خوی و زینت عباد / حضرت سجاد و سجاده نهاد
بهر جناب شه باقر علم / مشعل ظلمات و چراغ ظلم
بهر شه جعفر صادق اله / مقعد صدق شه و آرامگاه
بهر بلبل عشق در بن بایزید / راه رو عشق بدین بایزید
بهر جناب شه گوی حسن / خواجه خرقان جهان بوالحسن
بهر بحق زنده بخود فانی / خواجه ابوالقاسم گرگانی

این سلسله از اینجا یکی بحضرت ابوبکر نساج و یکی بحضرت ابو علی فارمدی میرسد

بهر محمد کامل عشق صمد / خواجه دین بوعلی فارمد
بهر ابو یوسف همدان عشق / شاه یقین یوسف نعمان عشق

بهر جهان خواجهٔ وحدت نشان — عبد الخالق شرف غجدوان
بهر پیر از سلک مے معرفت — خواجهٔ عارف معروفی صفت
بهر سجان واقف راز خدا — حضرت محمود دانا ز خدا
بهر شهاب حق و دین نبی — خواجه علی خواجه رامیتنے
بهر یمین پیر و خیر الانام — خواجه محمد سماسی بنام
بهر شمس همه اهل کمال — سید سادات امیر کلال
بهر بهائے که بهم نقشبند — سکه این سلک بنامش زدند
بهر نکو سیکه بهفتاد چرخ — چرخ بیاورد چه یعقوب چرخ
بهر زحیت فقر آگهی — خواجهٔ احرار عبید اللهی
بهر یکشف او رحق الیقین — حضرت عبد الحق سلطان دین
بهر خبردار ز ستر نهان — خواجه محمد یحیی نور جهان
بهر بزرگی که غلامش شد است — نامش مشهور بعبد الله است
بهر ابا همه صدق و صفا — نور خدا سیدنا بو العلا
بهر خلیفے که بجبل نکو — دوست محمد شده القاب او
بهر جهان خسرو فرهاد نام — خسرو شیرینش کنیز و غلام
بهر با افلاک حقیقت چو ماه — قطب جهان سید اسد با اله
بهر شهنشه که ز عیب — اسد اسرار البطون غیب
بهر [illegible] فیض نبی — قطب حقیقت حسن [illegible]
بهر ولی شاهد و شاه ولی — شیخ جهان سید یحیی [illegible]
بهر جهان شرف و قابلی — مولانا سید اشرف علی
بهر جهان جمال [illegible] — آنکه جهان ورشت کمال است

ویک واسطه دیگر از حضرت شاه فرہاد قدس سره بمولانا برہان حج

بهر شیخان ہمه فرہاد نام — ہمسر شیخ شرف کینیز وعلام
بهر شیخ شہ برہان دین — ماهی عرفانش بزیب نگین
بهر شیخ شہ کامل بعشق — حضرت عشق آن سه کامل بعشق
بهر ابن نیک صفات آمده — در دو جهان بو برکات آمده
بهر شه بو الحسن با خدا — ہادی دین مرشد فیح لقا
بهر ابری کو شنشه بدین بیست — راهرو منزل حق الیقین ہست

واسطه بودهین شاہی که دران فقیر می شود واین واسطه از حضرت سید گوشایین قدس سره بحضرت شاه قاضن شطاریه

بیست

بهر مظفر شه برهان حق — کز غم عشق آنکه جگر داشت شق
بهر اولو العزم شه با کمال — آنکه مبارک شد و سید جمال
بهر بجان پیر و خیر الانام — بیکه مقبول همه خاص وعام
بهر علو مرتبت و پاک دین — شاه قیام آن شه دولت گزین
بهر سمائیکه بدین یافت نام — آنکه جمالی است از و با مرام
بهر براہیم شه القبا — در ره دین فخر لیس اصفیا
بهر محمد شه ابو الخیر پیر — کامل و لیس عارف و روشن ضمیر
بهر شه بو زہن پیر زمان — مشکل آسان کن پیر و جوان
بهر گوشایین شه دنیا و دین — روشن از و گشت زمان و زمین

شجرهٔ سلسلهٔ قادریه بزرگان شهسر ام که فرد وسیع مسمی القادریه است

و بفرمایش عارف آگاه حقایق و دستگاه اعزی مولوی
شاه ظهور الحسن صاحب دام برکاته در پیرایه نظم
کشیده آمد

بحرمت محمد صدف کائنات ‌ ‌ ‌ ‌ در ابحر مکنون ته گوهر ذات
بحرمت علی بوالحسن بوتراب ‌ ‌ ‌ ‌ در صف اصحاب چو لب لباب
بحرمت حسن بصری پس خورده نوش ‌ ‌ ‌ ‌ علم نبی از دلش آورده جوش
بحرمت حبیبی که نهان و عیان ‌ ‌ ‌ ‌ دل عربی دارد و عجمی زبان
بحرمت طائی که خورد از جستجو ‌ ‌ ‌ ‌ دید نه داؤد لقائے چو او
بحرمت بکل صلح جو معروف کرخ ‌ ‌ ‌ ‌ چرخ نیارد دید و همتا د چرخ
بحرمت زین قدوهٔ عالم سری ‌ ‌ ‌ ‌ آنکه بجهد دل کند همسری
بحرمت جنید آنکه با فضال حق ‌ ‌ ‌ ‌ برده اطاعت ز ملائک سبق
بحرمت شبلیکه ز اکرام او ‌ ‌ ‌ ‌ شبلی ابوبکر سزد نام او
بحرمت علو مرتبه عالی مقام ‌ ‌ ‌ ‌ غوث دو عالم ابوالعباس نام
بحرمت سبق برده بر اصحاب فضل ‌ ‌ ‌ ‌ حضرت بوالفضل ز ارباب فضل
بحرمت قدم سای رقاب همه ‌ ‌ ‌ ‌ شیخ ابوالفرح قتاب همه
بحرمت چراغ شیخ زمن ‌ ‌ ‌ ‌ اسم سماش علی ابوالحسن
بحرمت طالع سعد ابوسعید ‌ ‌ ‌ ‌ ابن مبارک به قریب و بعید
بحرمت معلی نشان همه ‌ ‌ ‌ ‌ محیٔ محبوب خدای همه
بحرمت حبیب دل و دین نجیب ‌ ‌ ‌ ‌ عیسی روحانی و روحی طبیب
بحرمت شه محترم آن نجم دین ‌ ‌ ‌ ‌ که بگذشت سگ از واصلین
بحرمت قطب زمان سیف دین ‌ ‌ ‌ ‌ آنکه رسید دست به عین الیقین

بہر شیخ بدر چون بدر با کمال
بہر شیخ رکن کز دین جا شدش
بہر شیخ عبد الحق در دین ولے
بہر جناب شیخ شرف پیر شرف
بہر خلفش شہ بیان حق
بہر شرف یافت از کبریا
بہر غنیمت گشت دار السلام
بہر زینب رونق دین شتے
بہر سماء کہ بدین نام یافت
بہر پیر ابراہیم خلیل اللہ
بہر جہان خواجہ کہ با ملکی ست
بہر شہ اسد ارشد با خبر

بہر سید قطب جمال جمال
شیخ بہاء اہل فنا و بقا ست
چاشت خور بائی کا سے
گنبد دار و نور مہ و خور شرف
کز غم عشق آنکہ جگر داشت شق
قطب زمان شاہ جمال اولیا
قبلۂ دین حضرت حاجی قیام
حضرت شہ کمال شہ مجتبے
آنکہ ز جنا شہ دل جام یافت
کعبۂ عرفان و فلک بارگاہ
شاہ ابو الخیر کہ فردوسی ست
بو محمد دیوان شہ مجرد

این واسطہ از پنجابی بحضرت میر سید گوسائیں قدس سرہ میرسد

بہر شیخ افضل و از حد شریف
بہر محمد کہ بحق شاہد ست
بہر دل آگاہ ز رب جلیل
بہر شہ فقیر کہ با درد بود
بہر غنی کز فقر آگہ است
بہر محمد کہ ہم اسحاق بود
بہر جناب شہ عالی گہر

سرور دین شاہ محمد شریف
عالم و ہم عابد و ہم زاہد ست
عارف حق شاہ محمد خلیل
شاہ فقیر علی کہ بدین فرد بود
شہرت نامش فقیر اللہ ست
شیخ زمان مرشد آفاق بود
گشتہ بہ محبوب علی مشتہر

بہر بزرگی کہ ز روئے یقین | خواند جہان شاہ پیشش بدین

ہذا سلسلہ پیران سلسلۂ قادریہ رضوان اللہ علیہم اجمعین بنوع دیگر

کہ از حضرت مولانا محمد موسیٰ صاحب رحمۃ اللہ علیہ رسیدہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر بشیر ہادی سبیل | احمد مرسل ختم رسل
بہر علی شیر خدا | آنکہ خدا سے ستود اورا
بہر جناب امام حسین | ختم رسل را نور العین
بہر امام زین العباد | آنکہ بود نامش سجاد
بہر محمد باقر امام | فرش مقام و عرش خیام
بہر امام صدق گزین | جعفر صادق قبلہ دین
بہر امام ہر دو سرا | موسیٰ کاظم خیر وری
بہر علی کہ لقب موسویش | فخر ملائک پابوسیش
بہر عارف حق معروف | عاشق رب فلق معروف
بہر تقی سراج سری | جست لقبش تاج سری
بہر جنید آن راہنما | مرجع اہل فقر و فنا
بہر شبلی حق خواہش | بحر آب و آتش
بہر شاہ عبد عزیز | عبد الواحد عبد عزیز
بہر طبیب یوم عبوس | شیخ ابی الفرح طرطوس
بہر با در زاوے | بو الحسن و ہم نام علی
بہر علی آن پیر رشید | ابن مبارک ابی سعید

بهر شهنشه خلد برین — غوث دو عالم محی الدین
بهر حبیب سبحانی — عبدالقادر جیلانی
بهر قطب ربانی — عبدالقادر جیلانی
بهر غوث صمدانی — عبدالقادر جیلانی
بهر ضیاء الدین نجیب — عبدالقاهر روح طبیب
بهر عمار یاسر — عالم باطن هم ظاهر
بهر نجم ملت و دین — خاتمة الکبری به یقین
بهر کوس زن رادی — مجدالدین بغدادی
بهر رضی الدین کز نور — شیخ بعلی لالا مشهور
بهر احمد جرقانی — اهل زهد و فرقانی
بهر جناب عشق مهر — نورالدین در عرف کبیر
بهر علاء الدوله و دین — تاج سمنان یقین
بهر ایا حق محمود — پا بر رکوع و سر بسجود
بهر طبیب روحانی — میر علی همدانی
بهر خواجه ابی اسحاق — راه نور وسیع طباق
بهر محمد نور بخش — در ره همت گردون رخش
بهر محمد ضم به علی — واقف سر خفی و جلی
بهر محمد ضم بغیاث — زو شیطان هر دم به خباث
بهر جناب ست الست — آنکه حسن محمد است
بهر جناب شیخ زمن — آنکه محمد شد به حسن
بهر نبی راهم وسطی — شیخ یحیای مدنی

بحق شیخ [illegible] — روضهٔ خلد برین شد او
بحق لطف [illegible] — [illegible] در اورنگ آباد
بحق [illegible] — فخر الدین و مولانا
بحق [illegible] لقب — نور محمد نور خدا
بحق جناب [illegible]ان — کو دست سلیمان تا مردان
بحق جناب [illegible]دی — خواجه محمد با [illegible]

مناجات بدرگاه سمیع الدعوات

ای بسوی تو همه — از تو سفید سیاه همه
رحمت تو خدا پناه — عفو تو [illegible] گنان گناه
بنمودی از لطف ان — [illegible] تجسم در جای [illegible]
هر که زد در تو تیغ ست — [illegible] ز هم [illegible]
عون تو داد به [illegible] ست — گشت عشقت مست الست
ماندم در طلب [illegible] — بدن بودم [illegible] یا [illegible]
می نبرد از محشر دل — نفس بد و شیطان لاحول
در دست من روز حساب — بهر سوالت چیست جواب
پرانه [illegible] گنه ما — [illegible] کرده سیه ما
[illegible] ما [illegible] — [illegible] ما [illegible]
ای [illegible] کشاف توب — بست دل آخر [illegible] ایوب
بست فضل تو کارها ست — بر کرم تو [illegible] ما ست
نیستم از تو [illegible] نوید — ده بدلم از [illegible] نوید

پیش فضل فزون ز شمار | معصیتم بود بیشمار
تو نشوی دم بر از این دامان | چون تو [illegible] بسم رحمان
لیکن ز نوالت زده دید | دین [illegible] و [illegible]
در دل هر که غیر را نیست | همچون [illegible] پیدا نیست
مشکل پیش از آن کن حل | کاید [illegible] پیک اجل
دل ز غم آنگهم آساید | سنگ [illegible] جبین ساید
گرچه سراپا عصیانم | زانکه [illegible] رفت پشیمانم
نیست جز این مقصود و مرام | مشکل [illegible] رسد به تمام
دست ده این دولت که | در [illegible] یاد دم چون لب [illegible]
می برد این فکرم از هوش | در [illegible] گرد خاموش
در ره عرفانم دل تنگ | [illegible] تنگ آهنگ
گره کی این نکته حل | تا [illegible] راست بر [illegible] ازل
کی یابم من سوی تو راه | پر [illegible] گناه
کار تو شد گاه عطا | گاه [illegible] و گاه [illegible] ست
دل چو شود فارغ از غیر | کعبه شود [illegible] چشم دیر
بخشش ز فضل و لطف عمیم | دیدن حق بین قلب سلیم
افتد بر هر شیء که لطف | جز تو نه بیند چشم دگر
بینش رسانی [illegible] حال | [illegible] ال و صدق مقال
[illegible] عاقبتم [illegible] | [illegible] عاقبتم نوشته
چون بر دارم دست دعا | [illegible] کن جمله روا

[illegible] سلسلهٔ [illegible] رضوان الله علیهم اجمعین [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

بحق ختم مرسلین درگاه | محمد خطبه خوان لی مع الله
به پیر اولین صدیق | کرد ایمان نخست او یافت توفیق
به عبد الله عرفان | که از دست شد منور دل عرفان
بآن دین متین یا سے | بهین عشق یمین الدین شامے
به عین الدین شاه عظمت | که باشد کوکب صبح حقیقت
به قطب وجهان بشامی | ابش را با به یحیی العظامی
بنور حق ظهور حسینے | به بدیع الدین مدار اهل صفے

شجرۂ پیہ قلندریہ رضوان الله علیهم

بحق ختم مرسلان حق درگاه | محمد خطبه خوان لی مع الله
بآن عبد العزیز نیک کیش | که نزد اهل عصر خود در معرفت پیش
بشاه دین جناب خضر رومی | ز تاثیر نگاهش سنگ مومی
بفقر خواجه نجم الدین قلندر | که شاهان چون گدا ایشش بنده در
به بینایے که بینائے ازو یافت | قطب الدین بینا دل لقب یافت
بابن قطب دین شاه محمد ۳ | شه مالک یقین شاه محمد ۲
بآن پیرے که بس عالی مقام ست | مسمی باشد عبد السلام ست

ایضا شجرۂ پیران سلسلۂ مداریہ رضوان الله علیهم بنوع دیگر

بآن فرمان رو افلاک قوسین | محمد دستدار قرة العینین
به ممدوح خدا صدیق اکبر | بزرگ از جمله یاران پیمبر

به بو الخیر آنکه شاه صادقین است
به قطب دو جهان طیفور شامی
بعالی بارگاه و ذات اقدس
به عبد الله مکے کاندر آئین
به پیر سجده گاه اهل عرفان
بآن شاه حسام الدین پر از نور
بآن از لوث دنیا پاکدامن
به شیخ یابن توحید دوست
بآن حاجی حمید آن صاحب دل
به سرانداز غوثے سالک راه
بآن سید نصیر الدین که عالم
بآن سید تقی کز اتقا پیشش
بوقت پاک صاحب حالات و قال
بآن هادی که شد اهل الله ارشد
بشیخ وقت سلطان حقیقت
به خوش خلقی که در لفظ مسمی
به منعم کو ز فضل منعم پاک
به محبوبے که چشم جان بر پیش
بشیخ دین که در عالم ولی شد
بآن اشرف علی فردوس مسکن
به پیر من جمال آن نور سیما

علم بر دار ختم المرسلین است
لبش را با [illegible] العلما ست
به شیخ آن ساکن بیت المقدس
گدایانش چو شاہان و سلاطین
به بدیع الدین مدار اهل ایمان
که در عالم نهفت و از رفتنش شور
شه فردوس [illegible] شاه قاضن
شه بو الفت[illegible] و ران پیر سنت
سپهر [illegible] را به در کامل
شه عبد[illegible] الله هم آن شاه ذی جاه
از و چو [illegible] جمله باهم
خلائق [illegible] مشغول ثنایش
نظام الدین بزرگ کامل احوال
بنامش خلق اهل الله خوانند
محمد جعفر آن پیر طریقت
خلیل الدین خلیل الله یعنی
[illegible]ہائے فراوان کرده ادراک
حسن یا علی نام نکویش
معرف حضرت شیخ علی شد
که اشفاق قدم را بود مخزن
که آمد در جهان فقر یکتا

شجرات بزرگان شہسرام بفرمایش مخلص بے تصمیم قلبی مولوی حاجی صوفی شاہ ظہور الحسن صاحب قادری ساکن بتھوہ ناو عرفانہ

بآن قربان رسالت قاب قوسین ‌‌ ‌ محمد دوستدار قرة العین

بآسرار علی عالی مقامے ‌ ‌ ‌ کہ خون شد جاہ از وے در کلامی

بجان ناز رفیق اے الٰہی ‌ ‌ ‌ حسین آن ذو فیوض لاتناہی

بزین العابدین و فخر عباد ‌ ‌ ‌ شہ سجادہ دین شاہ عباد

بماہی کو بعد فانی باہر آمد ‌ ‌ ‌ شہ فیضش محمد باقر آمد

بجعفر کز صدق خلوص ‌ ‌ ‌ شدہ صادق بصدیقی خصوص

بکاظم موسی کاظم ز اشفاق ‌ ‌ ‌ گل بستان رحمت خواند آفاق

بآن کو سالک راہ رضا بود ‌ ‌ ‌ سمی با علی موسی رضا بود

بمعروف شاہ آنکہ ز عرفش عزت ‌ ‌ ‌ ہمی زد نعرہ در سکر محبت

بسری آن سری سقطی با کمال ‌ ‌ ‌ نخفتہ بر زمین ہشت و نود سال

بہ جنید انکہ ہم شد عشق میدان ‌ ‌ ‌ بر آمد مرغ عشق آمد نشیمن

بشبلی کز مشوق عشق محبوب ‌ ‌ ‌ ز غیرت لعن سلطان ہشت مطلوب

بآن یکتائے شہر غوث شبل ‌ ‌ ‌ کہ عبد الواحد است و ہم ابو الفضل

بآن پیری کہ فرد پیش ‌ ‌ ‌ ہمہ ابو الفرح طرطوسی بخوانند

بلیلیا طریق کشف و الہام ‌ ‌ ‌ شہنشاہ حقیقت بو الحسن نام

بشیخ شیخ سعید مبارک ‌ ‌ ‌ کہ بر نفس دنی راندہ مبارک

بمحی الدین کہ پیر شیخ افراشت ‌ ‌ ‌ قدم بر دوش جمع اولیا ہشت

بایمان ذیشان ہم پیر آفاق ‌ ‌ ‌ ابی بکر زبان ہم عبد رزاق

بحجت حضرت که جلد بین نصر — شه کون و مکان ابوصالح نصر
بآن شاه عماد الدین که شد غرق — بحر معرفت از پای تا فرق
بشاه پر ضیا و نور سیما — شه عرفان شرف الدین و یحیی
بشاه شمس دین شمس حقیقت — فروزان کوکب شیخ طریقت
بآن شاه علاء الدین پر از نور — که رحمت برد و لطفش تا دم صور
بآن شاه شهاب الدین احمد — که عدلش تکیه‌گاه و خلق مسند
به عبد الباسط آن مست تجلی فقر — ز هستی فانی و مست تجلی فقر
به شیخ عمر که رفته گرد پیشش — شده شاه جهان کز نام خویش
به باهی زمان شاه عثمان — ولی و قطب شد و شیخ دوران
بآن شاه حسن بحر معانی — بجوشش از لطفش سر نهالے
بآن شاه عمر فرزانهٔ عشق — فروغ درون کاشانهٔ عشق
به عبد القادر قطب زمانه — که باشد در ره عرفان یگانه
بآن شاهی که در سلسله نقیب است — سمی باشد عبد الکریم است
بشاه نجم دین مهر منور — ببرج معرفت تابنده اختر
به پیر و کبیر آن شیخ عارف — که واقف در حقائق هم معارف
بآن شاه معین الدین شه من — که باشد شهره با شاه بوالحسن
بشاه دین قیام دین و ملت — قیامش در طریقت تا قیامت
به شاه شمس دین آن رهبر خلق — سحاب رحمت حق بر سر خلق

شجرهٔ نقشبندیه مع القادریه و بیک مصرع نقشبندیه بیک مصرع قادریه

ای محمد تو اشرف بیانها — جاری به ثنای تو زبانها

ای فهم [illegible] ذاتت | حیرت زده وهم در صفاتت
پنهان و ز [illegible] گشته پیدا | در هر دو ظهور تو هویدا
گشت از تو وجود بود و نابود | معدوم بقدرت تو موجود
از خود [illegible] اگر توانا | ابله خرد و حکیم دانا
چون من نبود کسی گنهگار | آلوده و ناستوده کردار
ببند [illegible] سامان | چشم خشک و تهی است دامان
دیدیم همه بلند و پستی | جز عفو تو نیست مایه هستی
وامانده ز کار خویشم | افسرده ز روزگار خویشم
از سوء عمل جگر فگارم | خاصان ترا شفیع آرم
از فضل بسان ابر باری | گلزار رجا آبیاری

آغاز شجره

از بهر امیر دین و ایمان | آن حسن و جمال روی عرفان
از بهر ابو الحسن شهیر | کو شرف ناس بود در دهر
از بهر ابوی برکات | همچون یحیی ستوده اوقات
از بهر جناب جعفر عشق | کان چون حسن است آیت عشق
از بهر جناب شاه برهان | آن منعم گنج فقر و عرفان
از بهر جناب شاه فرید | مانند خلیل از غم آزاد
از بهر دوست محمد | جعفر صفت آنکه بود در جهد
از بهر ابو العلا حبیب | کز اهل الله بود لاریب
از بهر عبد الله پاک | زد رایت نظام دین لولاک
از بهر جناب شیخ یحیی | کو متقی و تقی و اتقی

از بهر جناب عبد حق گو	بود است لقطب دین یکی
از بهر عبید پیر احرار	محمود بقول و فعل کردار
از بهر شه طریق یعقوب	از فضل الله بجز مطلوب
از بهر علاء دین و ملت	بنیاد دل و قلب با حقیقت
از بهر بهاء نقشبند ست	نجم الدین ست و بس بلند ست
از بهر امیر کلال ست	در ذات مبارکش کمال ست
از بهر محمد سماسی	کوکرد نظام حق شناسی
از بهر شه علی عزیزان	مانند شها قطب دوران
از بهر بابا ز خاص محمود	کش همچو نجیب دولت افزود
از بهر جناب عارف حق	چون محی ز معارف حق
از بهر جناب عبد خالق	مانند ابو سعید فائق
از بهر ابو یوسف آن شاه	چون بو الحسن ز حقائق آگاه
از بهر ابو علی جوالهم	چون حضرت یوسف زبان هم
از بهر ابو الحسن چه باهی	چون عبد عزیز با دستاهی
از بهر ابو قاسم خویش	همچون بو الفرح معرفت کیش
از بهر ابا یزید بسطام	چون شاه رحیم دین و اسلام
از بهر شه امام صادق	همچون شبلی بود عاشق
از بهر جناب شاه قاسم	مانند جنید مست دائم
از بهر شاه فقر سلمان	مانند سهری سرای عرفان
از بهر صفات نیک موصوف	معروف بفقر معروف
از بهر از جمیع صدیق	گو یافت ز حق نخست توفیق

از بهر امام موسی — کش ملک و ملک بپای بوسی

از بهر کاظم غیظ — مشهور امام کاظم غیظ

از بهر [illegible] چون پیمبر — شاهنشه دین امام جعفر

از بهر [illegible] خلق — هادی امام و رهبر خلق

از بهر امام سجاد — کو زین عبا و عابدین زاد

از بهر حسین شاه حق — همچون خورشید نور مطلق

از بهر علی اکمل — بعد از خلیفه اکمل افضل

یا رب برسول [illegible] — یا رب بمحمد نبی

بسم الله الرحمن الرحیم

بشاه ولی الله دو جهان — بدنیا و دین دار فرخنده حال

بشاه حسین پارسا — خدایا بسوی خود مرا رهنما

بشاه حسن اعلی کمال — بعشق خود مرا ده خدایا کمال

بشاه محمد حبیب کریم — نگهدار در راه دین مستقیم

بعبد الصمد آنکه با [illegible] نشست — باسرار دین کن تفهیم دست

بآن شاه رکن الحق و رکن دین — منور کن از نور عرفان جبین

بخواجه معین الحق [illegible] — بلطف همه حاجت من برار

باسرار آن عارف قطب دین — مرا جای ده در بهشت برین

بخواجه علاء الحق خاص دیش — مرا دار ثابت باخلاص خویش

بشاه علی مخزن معرفت — کنم بلبل گلشن معرفت

بشاه ابو الفتح روشن ضمیر — دلم کن ز نور معارف منیر

به مخدوم قاضی شه اولیا — مرا بگذران در طریق هدی

بعبدالله آن پیر سالار خاص
بشیخ محمد جمیل الشیم
بآن حضرت عاشق خویشتن
بشیخ خداقلی عشقی مدام
بآن بوالحسن پیر خرقانیم
بآن ترک طوسی مظفر بنام
بآن خواجه اعرابی حق پرست
بخواجه محمد که او مغربی ست
بآن خواجه بسطامی بایزید
بآن جعفر خویش صادق امام
بأسرار باقر امام زمان
بزین العباد آن شه عابدین
بحق حسین شهید جفا
بحق علی شاه دلدل سوار
بآن خاتم الانبیا مصطفی
خدایا بآن سرور کائنات
بیامرز جان مجاهد بدین
ترقی بده دولت عشق را

تو با ذات خود [illegible] صد انتظام
کرم کن بحال [illegible] اکرم
بعشقی مرا [illegible] ازین
مرا از کرم [illegible] نام [illegible] مدام
بیفزا به [illegible] نسیم
دلم وا رد [illegible] صبح و شام
مرا ساز [illegible] توحید مست
بصدق و یقین [illegible] کن عمر و زیست
درون دلم [illegible] خود کن مزید
بایمان [illegible] سر اختتام
بدنیا [illegible] کن مرا کامران
بکن عفو [illegible] گناهم ببین
بایمان مرا بر بدار البقا
خدا [illegible] حاجت من برار
مرا شاد داری بهر دو سرا
بعشقی مرا ده ز دوزخ نجات
کرم کن بحال من و برگزین
که من [illegible] از تو ترا ای خدا

حکایت شجرات طیبات

شنیدم چنین از کلام رسول
که آمد بپا اهل معنی قبول

رسیدن مژده کردن نبی ... حبیب خدا احمد مجتبی

زمین وحی آمد در روح الامین ... گرای رهنمای جهان و زمین

زمن افگن این مژده در روزگار ... که دارم گناه خلائق بکار

زمن کن صدای نوازش بلند ... که غفران من هست عصیان پسند

زمن عاصیان را رسان این خبر ... که باشد مرا بر عنایت نظر

زمن خوان بر ایشان کی سینه ریش ... که فردا به رحمت کنم کار خویش

زمن ده ندای کرم باگوش ... منم جرم بخشنده و عیب پوش

زبان بگوش بجز این پیام ... که دارم ستار و غفار نام

ببینند چو هر کس در جرم آز ... گر از رحمت ما شود چاره ساز

گر [illegible] اگر هر کس ز معصیت ... دهم بار گر [illegible] مغفرت

چو هر کس بهم بر زند لب را ... فشانم [illegible] عفو را

کنم با برق رحمت کند جلوه گاه ... چه [illegible] بر [illegible] خود گناه

نباید گر اعمال باز [illegible] ... بپوشاند [illegible] غفران [illegible]

بطاعت چو رو هر کسی آورد ... گر از فضل [illegible] خورد

گر از بخششم [illegible] دامنی ... فراهم ز رحمت کند [illegible]

گهرهای جود کردارم بکف ... ننازم [illegible] نازم [illegible]

گر ایشان ز عصیان کنند اجتناب ... ندارد [illegible] در حساب

بقدرت کند خالق خلق [illegible] ... که باشد [illegible] افتاده [illegible]

بمانند مشغول فسق و فجور ... گر [illegible] از [illegible] طاعات دور

بدرگاه حق عذرخواهان شوند ... طلبگار عفو گناهان شوند

نسیم کرم را [illegible] اهتزاز ... بعفو [illegible] شوند [illegible]

بیک جوش دریاے فضل و عطا	بر ایشان کند نگاه کوه خطا

رباعیات

در منقبت حضرت امام حسین علیه السلام هر که براے حصول زیارت یکصد و چهل و یکبار با اول و آخر صد بار درود بخلوص نیت و حضور قلب و صدق دل تصور حلیهٔ مبارک بخواند از حصول زیارت کامیاب گردد در یک چله یا در دو چله ؛

دیدم روزی بکاغذ تصویری	پیوسته بهم سه نور چون زنجیری
زین هر سه یکی نبی دو حسنین	در حاشیه از تیغ بران تحریری

وله

سبطین نبی که پاک طینت باشند	شمس و قمر سپهر زینت باشند
پیوسته بدوش قدس تا آغوش نبیند	زان سید اهل جنت باشند

مستزاد

بر زانوی پاک مصطفا بیت دیدم بنشسته بناز
چسپیده با در زانو نهایت دیدم رو کردن فراز
بر روح مقدست هزاران صلوات با الف سلام
اے سبط نبی طوبی حیاتت دیدم در عمر دراز

ایضاً

در جلوه بآغوش پیمبر بودی تابنده چو ماه
در ماه فلک جلوه خوشتر بودی حقست گواه
این منزل اقدس که مقام تو بود اے سبط نبی
در حجرهٔ گرم پیمبر پاک گوهر بودے افداالله

رباعی

هرچند بجلوه‌ات رسیدم پی بیت / از روی خوش تو سیر ندیدم صد حیف

سدره جانم آیهٔ لاتلقوا است / بر خویش بگرید میکشیدم یک سیف

رباعی

در رتبه کسی برابر تو نبود / همسر نشود چنین برادر تو نبود

آن یک تو رسیدی نفسم گشته و جای / من بیسکریم که دیگر تو نبود

رباعی

کشور حسن لم یزلی شاه توئی / بر چرخ سمای دلبری ماه توئی

با ناز نشسته آغوش نبی / وا فشد توی و نظم با شد توئی

رباعی

ای سبط نبی چه جای عالی داری / کز زاد توحید خویش مثالی داری

در رتبه خلیلی برهم اسماعیلی / زان بر همه مه جبین مثالی داری

رباعی

ماهی که جبین طلعت زیبا دارد / حسن صورت حسن معنی دارد

در آغوش کمال سید آورده بناز / بر پای نبی نشسته ای جا دارد

رباعی

ای سرور دین خدا یاور تو باد / وا عقد دو عالم ز بکا است تو باد

با فر و شکوهی که ترا هست مدام / بر زانوی ختم مرسلین جای تو باد

رباعی

در رفعت و شان زبس مکرم هستی / محبوب ترین نسل آدم هستی

یوسف منظور چشم یعقوب و تو / محبوب بل رسول اکرم هستی

رباعی

در کشور جاه چون تو شاهی نبود
بر چرخ جلال چون تو ماهی نبود
خوبی ز ازل تا به ابد ماند ثبت
زنهار نبوده است و گاهی نبود

رباعی

روئی نبود بخوبی روئی که توئی
ماهی نبود بدین نکوئی که توئی
در حسن خصال و در خصال احسان
کس نیست بدین فرشته خوئی که توئی

رباعی

از بسکه قدم در ره همت زدئی
از بهر رضا جام شهادت زدئی
با قدر تو وسعت فلک تنگ شود
زان خیمه بر افلاک نبوت زدئی

رباعی

ای آنکه ز تو همه نکوئی آید
در هر چه نکوست وصف توئی شاید
پیدا است بخوبی تو شبیه عجب
نور نظری نظر بپاست باید

رباعی

ای روی خوش تو شمع کشور بادا
حسنت هر روز و شب فزون تر بادا
چشمیکه بپای تصورت خیره کنیم
از شمع جمال تو منور بادا

رباعی

ای خاک درت بر سرم افسر بادا
فیض عام تو سایه گستر بادا
از بهر تو گویم سخن مسکین چه دعا
بر ... تو صد در دوا کبر بادا

رباعی

ای رفعت و قدر تو نکوتر بادا
وقت خجل تو حوض کوثر بادا
در ایه اسری و مقام محمود
جای تو در آغوش پیمبر بادا

رباعی

بخرام و برای سرو دعوی بگذار   وانگه دل عاشقان شکیبا بگذار
از قامت خود قیامتی برپا کن   کار همه در زیر قیامت وا گذار

رباعی

از نخل قدش بدل تمنا چه شود   آن طفل شود چو سرو بالا چه شود
امروز ز قامتش قیامت برپاست   زین واقعه چیست که فردا چه شود

مناجات

ای بکرامت ارم آراسته   بذل کن دولت ناخواسته
هیچ نشانی نه بجز غیر من   در نظرم سدره خویشتن
نیست چو تو عیب بپوشنده کس   عیب خود و عیب پذیرم تو بس
چون دلم از شوق تو بیتاب گشت   بود چو سنگ و ولی آب گشت
عقل درین راه دراز ایستاد   ماند ز پا از تک و تاز ایستاد
فکر هم از ادراک نشانی نیافت   من چه بیابم که جهانی نیافت
گشت تلف وقت جوانی مرا   بو که به پیری برسانی مرا
تا گهر افسر شاهی شوم   سوزد اسرار آگهی شوم
صیقلی امداد کنی از کشود   کان ز دلم زنگ تواند زدود
آنچه مرا از تو صبوری ده است   صبر بیابان که صبوری [illegible]
ای لشفر [illegible] سینا [illegible]   [illegible]
بس که چو در حجله گه دل شوم   از [illegible] شوم
از سر امکان و یقین خود هم   تا هم [illegible] خود شوم
با تو نباشد چه شبی حاصلم   با [illegible]

خجلت ز تقصیر خویش آورم / عذر اگر بیش ز بیش آورم

با هنری تو چو منم عیب کوش / بی هنرم من چو توی عیب پوش

سر چو فرو برده بجیب خودم / خوار ز بینایی عیب خودم

در صدف چشمم اگر گوهر است / دیده چرا خشک که دامن تر است

از در توفیق تو پیچان سرم / بو که از آن کوی سعادت برم

چون خجلم از عمل زشت خویش / با تو توقع بودم بیش بیش

زشت بود خوب بود هر چه کار / گر ز تو دوری دهیم دور دار

ریزش فیض تو که دریا شوم / ور صله پرورده دوا شوم

سنگ برین عیش جهان پا زدم / بانگ سمعنا و اطعنا زدم

بانگ الست با با غم رسان / چو سبم عشق بیا غم رسان

ای جبل از غیب بعطر سای / دلشدگان را شوی بهبود در گشای

گم نشود مخمل کرم از بری / پایه سیری هنرم از بری

بسکه شمال کرست دا دبار / باز فشان بر سر من ابر دوار

بار معاصی شده بر من گران / کار ز رحمت به عدالت مران

ای که ترا لطف و کرم کارگاه / بر رخم از فضل کشا بارگاه

جز کرمت مونس دمساز کیست / تا ز کشش بنده باعزاز کیست

چون به بر خویش فرازم بری / بر که به شوق و به نیازم بری

جز به بر خویش امیدم مدار / رو سیه سیه سپیدم مدار

شمع سپا فروز که چون لا شوم / شمع فروزنده ز نخ الا شوم

بسته دلم سینه گشایم تو باش / بیخبرم هوش فزایم تو باش

تشنه دم از بهر طلب چاره سوی / آب ده از چشمه حیاتم بجوی

گوهر مقصود ز جیبم رسان / لشکر تایید ز غیبم رسان
ای دو جهان را کرمت ناگزیر / طینتم از مایهٔ رحمت خمیر
رب و کلم مخزن جرم و خطاست / عفو گنه جوی تو این دم کجاست
از عمل خویش که بد کرده ام / نیک عمل را همه رد کرده ام
بی عملم بود امیدوار / بو که برآرم همه از امید کار
نیک شوم چون که مرا کار بد / بسکه برون گشت ز اندازه حد
طرفه تر است این که بد از زشت / ورد دلم است از تو امید بهشت
فضل تو زان روی که شد در کمال / نیست عجب گر بود امیدم نهال
شادم از این گرچه گنه کرده ام / چشم بلطف تو سپه کرده ام
عدل چو انکار اطاعت کند / فضل تو خیزد که شفاعت کند
گر شود از آمدنی ای کارساز / شد گنهم طاعت کارم بساز
خاصه کنون رفت چو از دست کار / بو که کند فضل توام دستگار
چون نگرم فضل تو و جرم خویش / جرم کم آید بنظر فضل بیش
ای بعنایت دو جهان ساخته / کار جهان ساخته پرداخته
هیچ بجز کوی تو دلخواه نیست / هیچ غمم از جز تو جایگاه نیست
ز الم قطع که دانسته ام / خوف رها کن که ما خسته ام
بر غم خلد برات من ست / در ره ایمان چو ثبات من ست
بر در دل سهل کن آسان رهم / کانچه بجز نیست از آن وارهم
کیست شود جرم مرا عذرخواه / هم کرم و عفو تو شود بی گناه
سوی صوابم تو خود ای کردگار / راه نما باش و خطا در گذار
موی سیاهم به سفیدی رسید / زانکه بدی شرم ز موی سفید

بدل چو کردی تو بر در نخست / هم تو کنی کار من آخر درست
تو کرکنی بر کرم خویش کار / روز قیامت نکنی شرمسار
از عمل خویشتنم منفعل / از کرم خویشتن بحل کن بحل

مناجات دوم

ای تو چراغ همه دوده‌ها / وی تو زر ناب و غش اندوده‌ها
لطف تو در وقت تنک چاره ساز / فضل تو بی واسطه عاجز نواز
رحمت تو قدر فزای گناه / داده دل از کف تقفای گناه
هست دلم چون گهر ناروا / قلب همه قلب و زر ناروا
ظاهرم از کفر لبی عار دار / باطن من رشته زنار دار
در دلم از سوی عمل شرم ده / زانچه آن سوی سفر آزرم ده
بسکه خطا هیچ ندانم صواب / وقت سوال تو چگویم جواب
منکه نگنجم بترازوی عدل / کش به ره جود عنان سوی فضل
نام خود و هم ساز چنان جز زجان / کز خطر دیو شوم در امان
هست چنان هست ز احسان تو / اصل سعادت همه از کان تو
مملکت فقر نشانم بده / بادشهی دو جهانم بده
دریتیم تو بدرون آورم / دست بکن شکوی آورم
از هوسم کوثر و تسنیم ریز / در قدحم باده تسلیم ریز
روح مرا قوت طاعت ببخش / قوت مرا زخوان عبادت ببخش
وحدتم بسته رنگ و تازم بده / محرمی محفل رازم بده
این دل افسرده که در سجود / خرمیم آور و لیس اندر وجود

لمعهٔ انوار صفائیش بده | برگ اجابت بدعائیش بده
تا بدماغ عشق رساند نسیم | رایحهٔ لطف ز باغ نعیم
قلزم عشقم نزد از سینه جوش | مرغ دلم بانگ نزد صد خروش
نه بدلم گنج ز درد طلب | تا بتو مشغول بود روز و شب
ای بگشاد از تو هزاران امید | قفل در دو جهان ز تو یابد کلید
بحر عطای تو برون از شمار | موج زن آن بحر کرم بار بار
هم بتمنای تو دل خون کنم | حسرت نایافت بدون چون کنم
خوف تغابن برجا بشکنم | دست هوس پای هوس بشکنم
دوستی نفس بجو تسلیم به | راه هوس هرزه نپویم به
تا شود ابر کرمت سایه دار | دل شود از درد طلب پایدار
از دو جهان دست فشانیم ما | پای بمنزل برسانیم ما
از پی تو گر غم اگر شادی است | بهر من ابدالی و آزادی است
در حق من بهتر ازین راه نیست | در طلب حق بود هم مرگ زیست
هر که درین ره بهوا دل فتد | آنکه بحبل تست شد و عهده
کوکب بختش چو خورشید است | از پی او خوان کرم چیده است

سلسلهٔ پیران چشتیه رضوان الله علیهم اجمعین شانزده واسطه

بسم الله الرحمن الرحیم

از پی احمد آن شه دو سرا | خاتم الانبیا رسول خدا
از پی قائم مقام نبی | شیر مردان حق علی ولی
از پی صدر صفه صدری | حضرت خواجه حسن بصری

از پئے نفس را گرفتہ بہ قید — حضرت خواجہ عبد واحد زید

از پئے فیض بخش ہر فیاض — حضرت خواجہ فضیل عیاض

از پئے ادہم آن خلیل اللہ — ہم بہ ابراہیم و ہم خلیل اللہ

از پئے صاف باطن و بے عکس — غوث عالم حذیفۂ مرعش

از پئے نور عین دیدہ وری — شمس عرفان ہبیرۂ بصری

از پئے خواجہ علو ممشاد — کرد دل خویشتن بنودش یاد

از پئے قطب عالم و آفاق — حضرت خواجۂ ابی اسحاق

از پئے اہل دولت سرمد — خواجۂ دو جہان ابی احمد

از پئے شیخ خلق و شیخ انام — غوث عالم ابی محمد نام

از پئے ہم نبی یوسف — شاہ دنیا و دین ابی یوسف

از پئے مستجاب رب ودود — سرور چشت خواجہ مودود

از پئے قبلۂ زمین و زمان — خواجہ حاجی شریف کعبۂ جان

از پئے آنکہ چون غنی نامش — خواجہ عثمان ہرونی نامش

از پئے نفس سرحق بجبین — حسن سنجری معین الدین

از پئے قطب دین و قطب یقین — خواجہ بختیار قطب الدین

از پئے کعبۂ نصیب بشر — شیخ بابا فرید گنج شکر

از پئے شیشۂ تسکین — آن محمد نظام دولت و دین

از پئے خواجہ نصیر الدین — کہ چراغ زمانہ است و زمین

ازینجا این واسطہ بدو طرف رفتہ است یکی بحضرت خواجہ کمال الحق قدس سرہ

از پئے خواجہ کمال الحق — کہ بعرفان ز جملہ برد سبق

از پئے رہ دشتی دین شین — حضرت خواجہ سراج الدین
از پئے شیخ عصر خواجہ علیم — کو است مقبول حق بقلب سلیم
از پئے خواجہ زمان محمود — کو ز مقبول ست در جہان محمود
از پئے شمع جمع اہل کمال — کامل وقت خویش شیخ جمال
از پئے عرش بام و عرش مقام — خواجہ دین حسن محمد نام
از پئے آنکہ رہبر راہ است — کہ محمد معظم اللہ است
از پئے جسم صدق و جان صفا — زندہ کو عشق خواجہ یحییٰ
از پئے خواجہ کلیم اللہ — کہ چو موسیٰ بود کلیم اللہ
از پئے شیخ دہر خواجہ نظام — کہ بمعرفت گرفت قیام
از پئے خواجہ فخر ملت و دین — غوث عالم امام فخر الدین
از پئے آنکہ بادشاہ داشت — ہمہ نور محمد ش خواست
از پئے شاہ بلدہ ملتان — کو سلیمان و ماہ ہمہ دان
از پئے ہادی طریق ہدیٰ — ہمہ دین محمد ست

از حضرت خواجہ نصیر الدین چراغ دہلی یک واسطہ دیگر بحضرت شاہ احمد شہاب ناگوری

از پئے ہم پیالہ نور ے — شیخ احمد شہاب ناگور ے
از پئے آنکہ با مرام بود — شیخ فتح اللہ نظام بود
از پئے در ظلام فقر سراج — کہ محمد بنام عیسیٰ تاج
از پئے آنکہ شاہ دین باشد — نام او زین عابدین باشد
از پئے شاہ قاضن پنجاہ — چون علی [illegible]
از پئے دستگیر ہر پستی — شیخ ابو الفتح [illegible]
از پئے شہر پاسدار ے — ہم چو شاہ [illegible] شعار ے

از پئے ملک مختصر ز دید تمکین	مخرم سر حق علاء الدین
از پئے آنکہ صاحب حال ست	قطب دینی کہ او ز ابدال ست
از پئے رہ نورد راہ یقین	شیخ الاسلام شیخ محی الدین
از پئے نصیب کردہ مقام	رکن عرفان و رکن دین و نام
از پئے قرب جوئے عند یابک	کاشف سر حق محمد بیگ
از پئے آنکہ باغ جنت یافت	پہ محمد حیات شہرت یافت
از پئے راہ عشق درعاشش	کہ حسن با علی بود ناشش
از پئے درس اوقات جلال	چہ حسین سے علی ربود خیال
از پئے منصف بعلم و عمل	شاہ عرفان امیر دین و دول

قدمت الشجرۃ الچشتیہ

شجرہ پیران سلک سہروردیہ بواسطہ حضرت مخدوم محمد جیو رضوان اللہ علیہم اجمعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر احمد ہادی خلد برین	مقتدائے اولین و آخرین
بہر حیدر ثبت قطب دین و بشر	از برای پیر پوشی خرقہ پیششں
بہر شیخ دین حسن فخر رسول	جانشین مصطفیٰ سبط رسول
بہر آن کاشف حسین گفتا عمر	ہیچو بو عمر کز حسنش سے ابصر
بہر حق گوی حبیب با صفا	کاقتدائے او بود و رضا
بہر عیدی کو حبیب یا حق	در رہ حق بلی سری را داعی ست
بہر داود و یکتہ ہر دو فضیل	درمان موجب بخش فضیل
بہر ...	...
بہر ...	...

بهر بو القاسم که چون کرد شده ‌ ‌ ‌ از فیوضش بو الحسن نوری شده

بهر ابو القاسم که طیفوری شده ‌ ‌ ‌ مقتدای شبلی و نوری شده

بهر ابو القاسم چو مه نوری شده ‌ ‌ ‌ یا بزند معنی و صوری شده

بهر ابو القاسم که حقانی شده ‌ ‌ ‌ از قدم تا فرق نورانی شده

بهر ابو القاسم بحق فانی شده ‌ ‌ ‌ بر جبین جبوبل نورانی شده

بهر آن خواجه محمد یار وبم ‌ ‌ ‌ آفتاب بی حجاب ابر و غم

بهر عبد الله خفیف آن شیر دین ‌ ‌ ‌ کز بصیرت ساخت اصحاب الیقین

بهر آن کو صاحب انفاس بود ‌ ‌ ‌ نام آن خواجه ابو العباس بود

بهر آن فرخ لقا لاثانیم ‌ ‌ ‌ محرم عرفان فصیح ریحانیم

بهر عبد الله محمد عبد خاص ‌ ‌ ‌ کو ز رزق ما سوی گشته خلاص

بهر قاضی حمید بن بو حفص نام ‌ ‌ ‌ بهر سبیبی معرفت ماه تمام

بهر قاهر ابن عبد الله نکو ‌ ‌ ‌ سلسبیل و کوثرش بهر وضو

بهر پیره ضیا و بو نجیب ‌ ‌ ‌ کو پی امراض دل حاذق طبیب

بهر شیخ دین شهاب آن رهنما ‌ ‌ ‌ کو شهاب ثاقب ست ابلیس را

بهر شیخ احمد و دمشقی پیر او ‌ ‌ ‌ عالمی پرورده گشتش سایه پیرا

بهر شیخ دین لقب نیکو صفت ‌ ‌ ‌ کز وجودش یافت تقوی تقویت

بهر شاهی کو سلیمان زمان است ‌ ‌ ‌ دیو نفس از هیبتش در امان است

بهر مخدوم علاء الدین فقیر ‌ ‌ ‌ در لقب در ماند گانرا دستگیر

بهر احمد چیم پیشش محو بیت ‌ ‌ ‌ مقتدر الشیخ یحیی و صیت

بهر تاج الدین که منصفت ما بیان ‌ ‌ ‌ آنکه اکلیل سعادت بر سرش

بهر شیخ دین سراج آن حق پرست ‌ ‌ ‌ کش ز نور دل سراج ره بدست

[illegible]

بہر شیخ عبد رحمان مرد حق	کو ز ہم عصران خود بردہ سبق
بہر سر شیخ جود و عطا	آسمان اعتلا شیخ علا
بہر شیخ بہست گوشہ نشین	در قسمین حجرہ عزلت گزین
بہر شاہ بندہ مسکین نواز	شیخ محمود ابن شمس راست باز
بہر شاہ بن نصیر الدین حسن	دین حق اسلام حق آئین حق
بہر آن شیخ کرم معنی سرشت	کو تقی الدین ثانی اخسنی سرشت
بہر آن سید نظام الدین کہ بود	در زمان خویش اسرار الوجود
بہر آن محمود شاہ کردگار	سید اصل اللہ شیخ با وقار
بہر آن سید محمد جعفری	کو باسرار طریقت رہبری
بہر آن سید خلیل اللہ خلیق	کش شدہ توفیق حق خیر الرفیق
بہر منعم کز وجود آن کریم	شد عظیم آباد را شانی عظیم
بہر آن شاہ حسن کان از کرم	سوزد آسیب بلا را از سرم
بہر شیخ وقت خود شمس علی	کش حقائق ہاست عرفان منجلی
بہر سید اشرف آن اہل یقین	خاتم فقر و ریاضت را نگین
بہر پیر پیران جمال آن باکمال	کش رموز اینست مصداق حال

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات

آب جاویدان ایمانم بدہ	پیروی راہ پیرانم بدہ
از کدورت ہا دلم را آب کش	ز آتش شوقش نما سیماب وش
آتشم از صفا بخش ای کریم	تا کشاید بر من ابواب نعیم
ہر نفس آب از رہم میرود	دل بسوی نفس و شیطان میدود

در طریقت تشنه‌ام آب روشنم / گر شود همچون دعای جوشنم
همت من آب بر بنیاد بست / همچو لنگی بر سر راهی نشست
مختتم آبی گشاد از کارهای / حاصلم آمد همین بی‌حاصلی
از حوادث هایی فرسوده‌ام / روز و شب در آب و آتش بوده‌ام
کارم از مستی همه آبی شده / گوهرم در قعر نایابی شده
توسن نفسم بدینسان صبح و شام / میخورد آب از هوای بی‌لجام
در هوای آب آتش میخورم / خاک باد از خجالت بر سرم
از سخن گشتم سراب بی‌مبند / تا شوم از مزرع خود بهره‌مند
از کرم ده آب هر کشت امال / ای کریم بی‌زوال ولایزال
دور دارای کارساز رحمتم / آتش دوزخ ز آب طینتم
از جفای طالع ناساز من / تیره شد گلو آواز من
این نوا انداختم در ختم بی / همچنان ماندم که هستم ناکسی
گر رسید بنیاد دنیا تا به آب / نیست ما را از خرابی چون حباب
نفس نفسم ببیابان رانده است / این با آتش پاره گیرانده است
تنگی کاریست کار راستی / نیست آسان کار و بار راستی
قدرت الوار دستگیرم ز تست / همرهی ها [illegible] تدبیرم ز تست
سینه رنجوری تنم باریک کرد / ظلمت کوری دلم تاریک کرد
می‌ندانم تا چه با آن خورده‌ام / کاین چنین [illegible] کار دین افسرده‌ام
تا چه دارد با من این نفس دنی / سرکش بود [illegible] با من رهزنی
ذره عشق و ستم پرور نرفت / دوستی با [illegible] نرفت
نفس شیطان رهزن من اوفتاد / [illegible] اوفتاد

از خیال تا کسی باخبر شدم — کس نشدم گر همچو سگ بر در شدم
همچو گنج زاهدی بیرون آیم ز گنج — گر نیازی در میان تیغ و ترنج
کرده ام بر شعله ریان چشم گرم — زان همی بندم جهان بین را بچشم
هر زمانم بر دل آید خشم ها — زانکه اکنون دیده چشم چشم ها
چشم بر گوش خویش تا وا کرده ام — وا درین عالم تماشا کرده ام
بالیقین در کارها من بارها — دیده ام از دیده و شنیده آزارها
تا یکی بالین کج از غفلت نهم — دل بنقش عالم صورت دهم
تا یکی مفتون رنگ گل شوم — بر گل روی بتان بلبل شوم
چشم سحر و زلف چون کردی بلا — از کمند دام مشکین کن رها
چون کنم در کار خود فرزانگی — همچو شیطان ست در دزدانگی
خانه بیداری مرد باطن آنچنان — گر وجود دل نمی یابم نشان
بر کشاید دل من گم کرده حال — بسته در رنج و ملال ماه و سال
تا کرد فریاد افغان می زنم — روز و شب دندان بدندان می زنم
بسکه از بی یاوگی دل خسته ام — بند بر فضل و عنایت بسته ام
چون فرود آیم ز گنج روزگار — بینش همچون محیط بیکران
کی شوم من صاحب بند و گشاد — رفت چون سرمایه عمر جوان
کی بجنبانی مرا به خویشتن — تا شوم بی زهرت خود تیغ زن
تا به باخوردم زشتی عمل — چون تو باب بسته بند عمل
چون شجر در زیر سر دارم چه پا — تا ز نور رحمت کی شوم بیقش تیغ زن
سطوت هیبس حجاب من گرفت — دل ز کو کم وا دی آیین گرفت
با کل عیش و طرب افتاده هست — آتشش پیدا ... افتاده است

بشنو دیگ نالهٔ جانکاه من / نی شده صد چوب پیش راه من

تا غم نفس بد خو خورده ام / بر زبان از بخت خویش آزرده ام

می کشیدم همسایه با هر روز و شب / می گذارم زندگانی در تعب

از شر و نفس نیستم در جوال / ماندم اندر حب جاه و حب مال

در غرق افتاده ام از کار خویش / بر کرانه ایم اکنون با رخ خویش

از شب بهجت سبب جا مانده ام / در تمنای در آمد مانده ام

بتلهف باکه دارم صد فغان / خون من شد ازین ناخوش دهان

ضعف تن با من بلائی کرده است / نقد دل با ناروائی کرده است

همچو شمع از دود دل بگداختم / کاینچنین آسیب باده انداختم

کو چنان فقری من بار آورد / اندکم گر با بسیار آورد

طالب حسن و جمال هستم / تشنهٔ آب زلال چشمم

در نزهت ابروی مه دیوانه ام / بیر جمال خویش کن دیوانه ام

تا چو شد آن خاک پاک کفش پا / کشف یابم ز مهر تو بتا

خانه و خاشاک اندرون را رفته است / شاید مقصود در بنهفته است

راه دور است و دل بی حد ناصبور / کی توانم کرد ازین دریا عبور

رفت آن عهد طریق حق کجا / اندرین صحرای ره گم گشته تا

تشنه لبی شوق خویش گم / کار خود بر طاق ابرو بیش گم

الفت دل از کسب ... ضعیف / عیسی هست بگردون رفت ضعیف

آن شراب تا به ... جام کم شد / وان می گلرنگ در کام کم شد

همچو اسپندم ولی آن آتشم / گم کرده ام ره زمین ناقشتن

از خطاهای تو چون ... هستم / از عطای بی بهای خویش ده

دیده‌ای کو نور حق اندوخته / از بتان آتش‌فشان بر دوخته
چشمی از حیرت همه محو جمال / همچو بسمل دیده در رقص حال
محرم راز حقیقت سینه‌ای / از متاع سر حق گنجینه‌ای
همچو خم پر از می عرفان دلی / پر ز باده‌ی هوی مستان شرفی
از شرار عشق تفسیده لبی / کو زند هر دم ز درد تا یاربی
در تنم جانی که جانبازی کند / هر زمان لاهوت پروازی کند
همتی بالاتر از کون و مکان / از همه جویان نشان بی‌نشان
گوش را فرمای گوش حق نیوش / چشم را بینا سپس چشم عیب‌پوش
باطنی روشن‌تر از خورشید بخش / در دو عالم راحت جان نیز بخش
فقر شاهی بخشی که باز هم اندران / در میان خرقه بازی تخت‌جان
از قناعت کن دلم را پایدار / همچو اسپان سلیمانی نگار
خرقه آجیدن رسانو سم ره / سوزد در دل ز پا بوسم رها
کی بود یا رب که در مستی شوق / جمله بیخود گشته با صد شوق ذوق
سر بپای رهبر راهی نهم / وز جهان آغوش بیخواهی دهم
دور دار از یاد ما تا زندگی / از ره مکاری و بازندگی
ده مرا از بخشش خود کام جان / تا بهر دو دست چسپیدن توان
تا نمانیم از عطای خویش شاد / کی توانم در رهت بازو کشاد
بهره ار بخشی دهی از باد خویش / شاد گردانی مرا از داد خویش
تا ز جام بیخودی صهبا زنم / بر وجود خویشتن پشت پا زنم
هر کسی را هوشیار است / راز دار نکته‌ی سر الست
همچنین کارم اگر بالا دهی / بر سر من افسر الا شهی

تا کنم در راه پا سست خویشتن جفت | جنس کلمیتم در رفت و گفت

چون برون آیم ز قید ما سواک | این متاع عقل در بیزم بخاک

کشف ناست گیرم اندر دل چنان | کش نیارد کس نشایدش بیان

در دل من ده ز پنداری خطر | در بزرگی پاکی کردن حذر

دیده ام کن بسیط معرفت | سے برد آب محیط معرفت

هر نفس راه فنا ام میزند | آتش اندر کار و انام میزند

همچنین دریا شوی گر شبنمیم | در امان از غرق باشد شبنمم

ده ز بند نفس آزادی مرا | بوی خون آید ازین وادی مرا

باده عرفان مرا در جرعه ریز | فتنه از کارم چو خوابم گو خیز

عقل خود بین میکند حیران مرا | ده ذوق آتش شیرین مرا

از کریم تا گشاست ابواب نعیم | پیش من تحفه شکن ای کریم

چشم بر فضل تو دارم دوخته | شمع دل از سوز جان افروخته

راه خود سازی مرا آر به پیش | تا برومندی برم از بود خویش

چون بکار خویش باشم خود حساب | از ره عصیان نمایم اجتناب

چون شوم بر خویش عصیان خود نگون | در ندامت کن دلم را خود شکن

از تو خواهم ای امیدم التماس | در دم تسلیم باشم با حواس

راه روشن کن مرا ای کردگار | همچو نور شمس در نصف النهار

بهر دست آیا دستاده کن نگاه | هر زمان بر خاک میالم زبان

پیش از انم و اجل مردم سکی | کز بهرم هو هیم چو گندم سے

تا بکے دارم چون صاحب ریا | از زبانم دور دار ای کبریا

هان بکن ای خالق فوق فلک | منتهای کار من تحت الحنک

اندران ساعت که وقتم در رسد — بینیم از رحمتش تیغی کشد
بس بود گر رحمت خود یک نظر — در شفاعت وارسی یار ابسر
چون ز رنجوری بستر آمدم — بر اسب فضل تو در آمدم
با تو کس را نیست ممکن تا بدل — کارهای من حوالت کن بفضل
کی بود یارب که آیم سر درست — جمله را از عصیانم پیر درست
خاک کویت زآب دیده گل کنم — ورز نشانها و دنش ها دل کنم
مدد خواهم با شمول تلبیه — سازم آنجا نعرهای تلبیه
آن نقد یا حسن تقدیرم شود — کوی تو خاک جبینم شود
گر کنی شاد از حصول مدعا — من برافروزم چراغی نذر را
مستعد مرگ پیش از مرگ کن — در ره عقبی مرا خویش برگ کن
روز و شب در بحر عصیانم غریق — میخورم با آنکه صد چوب طریق
بسکه بر حرص و هوا آمادهام — در دهان و در زبان افتادهام
با عروس زشت دنیای عجب — اینچنین وابستگی با این طلب
آید کج ابروان را است قد — در پیدن دیوانه باد تو بود
گر کند فضل تو بیدارم ز خواب — بو که برآرم حبل خود را ز آب
در دو چشم گر وشش ز دنیا و ز دین — پای خود بیرون نهم چون صبا و قبین
آب و گلی تو هم این کار را — در زنم آتش بجان اغیار را
همچو بلبل جز بگل رویت دگر — سوی ریحانم نه بینم یک نظر
گرچه از اغوای شیطان پیش ازین — سرکشیدم دامن خود بر زمین
از گناهان دست خود را بسکستم — در معاصی نفس بد را بسکستم
گرچه من ناکردنی با ساختم — این زبان افگندم و انداختم

ببخش ای شمع دلم نوری بده / تا چراغ من از آن روشن شود
گشته‌ام از تار یکی دل داغ داغ / زان برآید خویش میخواهم چراغ
مهر و مه را نور در خرمن نشست / ظلمت آباد جهان روشن نشست
دیده‌ام انجم درخشان میکنی / بر فلک هر شب چراغان میکنی
چشم گوهر را دهی در یتیم فروغ / اختران را اوج بخشی هم فروغ
اختر من بر سپهر اوج ده / صورت بخت بلندم اوج ده
زیر افلاکم و بالای زمین / چون کدورت در دل اندوهگین
بسکه ماندم با دم سرد آشنا / شد لبان دل تنم در آشنا
در تب از بسکه بیتاب است دل / بر زبان همرنگ سیماب است دل
باده فکرت که بودم در سبو / شد روان از طبع من چون آب جو
در بلا چون طائرم اندر قفس / شد دل من تنگ مانند قفس
بهر سعی راه خود بشکسته عزم مرده / همچو همت عزم با را جستم مرده
هرکه سوزد ز آتش عشقت دلش / برق در خرمن بود چون حاصلش
چرخ از گردش دمی ناساید هم / چون حوادث رنج بر رنج آیدم
در غلل مانند لام علتم / در چمن مانند بیم محنتم
روز تا شب لشکر رنج و ملال / صورت را هم نماید پایمال
ماه بیرنگی نتابد بر دلم / چون رخ خوبان به بیرنگی مائلم
شاهد آسا مقصدم ناید بدست / در عدم را یاس حیران شکست
گشت روز من برنگ شب ز سوز / از عنایت کن شبم مانند روز
در تنم نه طاقت و نه چستی است / روی چالاکی من چون سستی است
رخنه سازم تا که الماس بلاست / همچو گوهر در دلم سوراخ هاست

بد لگام رشته تا و من سست / نفس بی پروا همچو رنگ توسن ست
از شقاوت تیره روزم همچو شام / همچو صبحم بخشش از نور احتشام
همچو خاکم افتان بر زمین / همچو بادم کن با بر بی همنشین
از شکستم چون شکست اندر جبین / ز انفعالم چون خجالت رنگ زرد
در بدی چون طالع خویشتنم سمر / من سراپا طالع خویشم مگر
بخت من چون واژگونی می کند / گمرهیم رهنمونی میکند
همچو باطن در صفای ظاهرم / با همه آلودگی چون طاهرم
گشت بی تأثیر از حرص و هوا / ناله من صورت بانگ درا
در کجی مانند راهی راستم / از چنین کاهش چو ماهی کاستم
گر بدل در وقت درمانی کند / مشکلم هر رنگ آسانی کند
دست بفریاد من ای فریادرس / جز تو در عالم کرا باشد دادرس
عفو تو با صد گناه و صد قصور / چون کرم شب چراغم از راه دور
ای که در فیض آفتابی آفتاب / ذره سانم کن ز فیضت کامیاب
سالها تا کی بفکر خورد و نوش / در زمین باخرمن انبارم چو موش
همچو گل با رنگ و بویم چند سیل / بر دل باخار خارم ویل ویل
سید بد حسن بتان آفرست / در دلم افسون چون سحر سامری
هر سحر بر روی خوبانم چو صبح / سینه چاک از گریبانم چو صبح
تا کی از تیر نگه مژگان یار / در جگر رشته خلاند همچو خار
کارم از آشفتگی اندر جهان / پیچ در پیچ است چون زلف بتان
مو بمو آشفته تر از کاکلم / در پریشانی چو زلف سنبلم
طول آمال من از طول دراز / زلف جانان را بود کوتاه ساز

همچو گیسو طول آمالم بلاست   قصه کوته چون بلایم در قفاست
همچو چشم خسته کج بینش شکست   رهزن نفس کج شکستم کشتی ست
کاروان راحتم شد تا روان   در قفایم چون جرس کاروان
بیخبر و خوابم نگه بستند   در رهم چون کاروان بگذشته اند
گشت راهم چون طریق پرخطر   زین خطرها الحذر صد الحذر
فکر عقبی فکر اسبابم نداد   از دلم برخاست چون دود از نهاد
بیم امید زیان و سودها   پیچ پیچانم درون دل چون دودها
چون نسوزم هر زمان در آتشم   از تف سینه بتنگ آتشم
اندرین سینه چون بنیادم [illegible]   همچو قعر چاه تاریکست و تنگ
چون نه پشت دم زنم از بس کلفت   یافتم گردند تا یاسی صفت
از نفس چون دم زدم چو آه در بشتافتم   ریخ شدم چون دندان یارکم
زلف مقصودی نیاورده بدست   خورده ام چون آه حیران صد شکست
همچو زلف یار بس سرگشته ام   همچو ابروی بتان خم گشته ام
در نظر چرخ آسیا آید مرا   هر زمان چون توتیا ساید مرا
برد دلم تا بار غم پشتاره شد   صورت مصحف دلم سی پاره شد
بر بساط دهر از فیض بسیط   جست دود دل چو گرد دیگم محیط
از غم و اندوه و رنج و اضطراب   شد دلم لبریز چون جام شراب
چون طریق پرخطر راه من ست   رو کشش کرده الم تا من ست
هر دلی کز غم بجور و چوبها   چون جهان باشد پر از آشوبها
در دلم ریزد چو ناب اشتیاق   میچکد از من ندامت چون عرق
من ترا حلقه بگوشم بنده وش   نزد دانش سجده ام داغ جبینش

در دل امید هست چون ای دل در امید | با سپیدروی چو صبحم کن سفید
از فزود غم سینه کی باشد تهی | گر بدل چون دیده بینائی دهی
دل بمعنی صورت کشتی آمده است | کاشتی جز حق در وزشت آمده است
خوش رسانیدم سواد مصرعی | [illegible] بینا بود چون مزرعی
چون بزنگ غیر پروردانده شد | دل بپاکی [illegible] شد
در حصول مدعا سیماب وار | بیقرارم بیقرارم بیقرار
تا که اعمال من اگر گناه | هست چون لخت سیه رویان سیاه
[illegible] نقد دل شیطان برد | بر کشیدم کوه غمان [illegible]
در دل ما حب مال و جاه چند | چون جفای دلبران خاطر پسند
تن بود فانی و جهان ناپایدار | همچه بنیاد جهان ناپایدار
در جهان از آفتاب از شبنم | ره روی راه فنا چون عالم است
در فزونی خواهی این صد خرمنم | بار بردار چنین صد خرمنم
چشم را گر صورت مردم نماست | صورتم چون نقش بر دیوار ماست
گر ز نور معرفت روشن [illegible] | وادی دل وادی [illegible]
با خبر آسوده ام اندر ریخ طلب | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | در دل عالم [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible] در جهان
[illegible] | [illegible]

نے توان نالہ نے تاب فغان / در تحیر داستہ چشمم چون دہان

دست در دست تکاسل دادہ ام / ہمچو پاے کاہلی افتادہ ام

مدعایم پر ز رست سرسودگی ست / خانۂ من صورت فرسودگی ست

ہمچو مو پیچیدہ ام در لاغرے / نیست با مو می میانم ہمسرے

تا سحر از شام سوزم در الم / من چراغم بے سر و پا در غم

حول و قوة دہ من بیچارہ را / ایکہ بخشی حول سال و ماہ را

اے کہ من افضال و نو افضال کن / بستہ ام نو ہمچو ماہ و سال کن

ہمچو دریا در دلم جوشش دہ / گر بہ بخشی ہمچو دریا جوشش دہ

تا بہ بلاغت یابم سرے نو بنو / چون ہواے تند باشم تیز رو

گر عطا سازی ز سبحہ یا دولتم / خانۂ دل ہمچو گنج ثروتم

غفلتم غفلات ہر دولت زن / ہمچو بالین تکیہ بر غفلت زن

با شتر با مساجد ذکر و شعر / گو ہواے با شتر با ہیبت

جز حسب پیلتو بہ جام آن واد / با سبب تو بہ در صحت بکشادہ در

از زیادات ہوا و از ہوا ام / با نگردان خواہش من چون لگام

آمدم پیش تو با حال تباہ / کردہ روے خویش چون دفتر سیاہ

خانہ و اسباب و ہیچ نیست ہیچ / از تعلق چون کمند ہم گرد پیچ

ایکہ من عقل ست لیکن عقل مال / جاے من دلہا ست تا چون ہلال

پیکر گو ستم گوشہ ام / جان جبان ہر چشمم و جوش

ہیچ و کارم نہ از استغفار ہیچ / دارم استغفار از استغفار ہیچ

سایہ سان گو پیرو مردان شوم / گو بہ رنگ خامہ سرگردان شوم

بخشش از فضل و کرم تاب و توان / در تنم مانند آب جاودان

همچو زلفم کن ز صبغت جلوه ریز — همچو بویم کن ز خلقت عطر بیز
روی رنگین گر برنگ گلشن است — کی ز رنگ صبغة الله احسن است
ده صفا وجود ما را داد دار — در تعلق های غیر آزاد دار
در دل من از محبت درد ده — هر کجا دل چون دلم با درد به
خانه سان آباد کن شهر دلم — جوی شیطان بند از شهر دلم
بخشش در قالم اثر مانند حال — حال صادق بر کن از صدق مقال
شعله آسا گر شوم گرم سخن — از زبانم بر فروزد در انجمن
پر کن از حال دم اقبالی کن — سینه ام چون کیسه خالی مکن
عقده ها کارم ز فتح الباب ها — چون گشاد سینه عارف گشا
ای همه احسان و لطف و فضل و جود — ده ز طاعت خلعتم چون در وجود
پایمال هر خس و خارم مکن — چون ترنج دست افشانم مکن
تر ز باغ رحمت ای ذو المنن — بلبل آسایم مکن دور از چمن
شاد کن من رنج مهجوری مکن — ریش دل سایم چو رنجوری مکن
ای عظیم و ای کریم و ای رحیم — غیر تو من یغفر الذنب العظیم
از عبادت ای ملیک مقتدر — ده حیات جاودانم چون خضر
در نکوی تا بماند در جهان — نام نیکم چون نشان زندگان
تا بکی با غیر گردم آشنا — آشنای خویشتن گردان مرا
چون ز نور خود فروزی خانه را — آشنای خود کنی بیگانه را
[illegible] روزی که در دار محن — آشنای دشمنی ذو المنن
[illegible] از بیگانگی مطلق بری — آشنا با حق و از ناحق بری
[illegible] گرد آشنا — آشنا آییم در هم تا آشنا

پیش آن کو با تو بیدار دمی / گر کسی بیگانه آید از دری
این نمی خواهد که بیگانه رود / لیک چندانکه فرزانه شود
پاک دینان را چنین آیین بود / کار پاکان تا جهان است این بود

حکایت حضرت خواجه ابو العباس نهاوندی رحمة الله علیه

پیش ازین در عهدهای بعید / از کسی این نکته ترسایی شنید
در مسلمانان کسی باشند راد / کز فراست باشد ایشان را رشاد
چون پدید از بهر کشفی عجیب / مطلع گردند بر اسرار غیب
از بصیرت اخذ ایشان را بصر / دیگران را آنچه ناید در نظر
باشد اصحاب فراست نامشان / پیش بر آغاز شد انجامشان
بود ترسا کو در دل او ناگزیر / گشت فکر آزمودن جاگزیر
در پی تفتیش چون آهنگ کرد / از برای آزمایش تنگ کرد
وقت شیخ دین ابو العباس بود / در کرامت هر کسی او را می ستود
در میان اهل زمانه پیش حرف / از تصرف داشت او را سی شگرف
چون ملک روشن دلی کز زیر فرش / بر دلش منقوش تا بالای عرش
بود مشرف بر خواطر سینه‌اش / صاف بود از لوث زنگ آیینه‌اش
هر چه در پیدا و پنهان بافته / چون بچشمش عکس از دست یافته
بود جام جم دلش اندر جهان / منکشف گشته در و راز نهان
از فروغ آیینه دار آفتاب / عینک چشمش پر انوارش نقاب
پیش ضمیر قدسی او از صفا / هر دو یکسان گشته بر روی شریف
تا نیابید بود حق را رازدار / راز پنهان را نکردی آشکار

ای که دل را نکرده از زنگار صاف | از صفا در پیش مردم بر ملاف
سیقلی باید تو را زنگ دلست | زنگ دل گر دیده برق حاصلست
گر سیه گردد ز غفلت هیچ درد | ورنه یکبار است واسی زدود
زنگ بزدا و بدا آهن مکن | رو سی این آینه چون زنگی مکن
صاف کن از زنگ غفلت سینه را | چون سکندر در حصول آیینه را
امتحانرا از ره انکار و طرد | رفت و عزم خالفات شیخ کرد
چون ز راه عجز و کینش نشست | بوسه ها از در زد و بر پا و دست
حال ترسا آفتابی شد برو | وان حجابش پیش چشمانش برد
او بدید آنگه آب اندر خشتش | شیخ در سینه نکو بشناختش
دید خود را گشته اسرار حق نهفت | ورد ان کم شغل شیخ پیش نگفت
ای بسا در عهد پیشین بوده اند | با خدا بودند و بی دین بوده اند
بر زبان کردند تصدیق رسول | همسران رو شده از ایشان قبول
باطل آمد پیش حق اقرارها | گشت آن اقرارها انکارها
آن سخن فی نفسه گر راست بود | حق تعالی لیک با کذبش ستود
مدعی ترسا بی ادراک حال | در نفاق خویش در زیر اشتغال
رشته جان در مجاهدها گسیخت | رشته در زنار زنار سبحه ساخت
شد درشت با دوستان دگر این | خاک زد بر فرق آسپه پاشتین
از ریا در بر لباس صوف کرد | خویشتن را با صوفیان هم صوف کرد
صوفیانه پوشید در دلق و عبا | بار یافت اندر یاگه شفا
دست در زد در عصا در کوه | تا کسی از … نداند ش کوه
وقت حاجت از ریا کردی وضو | … تا … گفتگو

با ہمہ ارکان اداکردی نماز ‏— تا نگردد بہ گستہ افشاے راز
از پے تلبیس در سہ ہیچ و ہفت ‏— آمد از مسجد اگر در حجرہ رفت
وضع حشیشین چند گہ موقوف داشت ‏— رسم و آئین چندے موقوف داشت
در دلش لیکن ہمان کفر و نفاق ‏— جفت با انکار و از اخلاص طاق
اے بظاہر کار تو صوم و صلوات ‏— مستقر در باطنت لات و منات
سالکے کے عالم لاہوت را ‏— از درون تا نشکنی طاغوت را
کے گشاید بر دلت اسرار حق ‏— تا نہ بندی چشم خود از ما خلق
گرچہ در ظاہر موافق میروی ‏— در نہان راہ منافق میروی
سبحہ گردانی چہ کار آید ترا ‏— تا نہ دل از صدق آساید ترا
بر زبان تسبیح و در دل گاو خر ‏— این چنین تسبیح کے دارد اثر
تا نگردی تو مسلمان از درون ‏— کے توانی شد مسلمان از برون
ہمچنین گر بگذرد اے روز و شب ‏— در جحیم افتی بسان بولہب
چون ترا اندام نیکو دادہ اند ‏— تاج انسانی بسر بنہادہ اند
در صفا و صدق چون صدیق باش ‏— طالب معنی علی التحقیق باش
تا شود زنگار از دل زایلت ‏— قابل نسبت گردد دلت
وا ری آن آئینہ را در چار سو ‏— عکس روے یار بنماید درو
چون عمر شو در شریعت استوار ‏— تا ز ظل تو کند شیطان فرار
ہمچو عثمان برگزین شرم و حیا ‏— تا ببینے روے اصفیا و انبیا
باب شہر علم شو ہمچون علی ‏— تا چو خورشید شود دل منجلی
انگہ از اخلاص گردی متصف ‏— رمز ہا خوانی ز لوح او کشف
چون ہمہ نیکو شد گشتش بیار ماہ ‏— کس نشد حل عقدہ مطلب بے پیر رہ

کرد با افسر ز خود در پای خویش — خواست زانجا رفتنی بر جای خویش
شیخ فرمودش که این مردی بود — بلکه از آیین بی‌دردی بود
گشت چون ثابت حق تان نیک و — بایقین همراز شو بگذار شک
دور باشد از ره فرزانگی — آمدن رفتن باین بیگانگی
آنچه در دل داشت چون از وی شنید — چاره جز اسلام آوردن ندید
رشتهٔ زنار خویش از تن گسیخت — آب بر دست و به پای شیخ ریخت
چون کمین سالان پس آن مرد نو — خواجه را شد پیش و اسن پیشرو
بر گذرگاه طریقت پا فشرد — جمله پیشینه دفترش را گاو خورد
کرد چون بخت بلندش یاوری — ساخت کارش در فن کاسه‌گری
باطنش از فیض مالامال شد — شیخ را چون کوچک ابدال شد
حظ وافر از همه برداشت او — زانکه خاص الخاص کسوت داشت او
کرد روزی چند در خدمت مقام — باز شد بر وی در دار السلام
در ریاضت از همه چون گوی برد — خواجه جا خویشتن با وی سپرد
با کرامت‌های آماده گشت — بعد شیخ او صاحب سجاده گشت

قطعهٔ تاریخ اختتام شجرات هذا از مصنف شجرات

چو این شجرهٔ مقتدایان ما — که هستند در راه دین مستقیم
پی حفظ اصحاب و ارباب است — رقم کردم از یمن لطف کریم
سلامت بود پیشش از اعتراض — کسی را که داند طبیع سلیم
بتاریخ سالش نوشتم ثبات — که الآن افوز بفوز عظیم

رقعات نظم

بسم الله الرحمن الرحیم

بعد حمد خدای عز و جل — آنکه امرش بود مصون ز خلل
بی پدر پرورد او مریم را — آبرو قطره با گهر یم را
رحمت از طاق زرواق سپهر — ظلمت از نور مشتعل مه و مهر
قدرتش بین بر آرد بحر حباب — صنعتش بین بکشد ز چهره نقاب
هر قوت از و شجر دارد — کان یاقوت از و حجر دارد
ره بفهمش نیافت چون مردم — جای در چشم یافت چون مردم
گر زبانی نشان دهد تا ماه — هست بر دعوی یکیش گواه
همه سرایند مسلم و جاحد — لمن الملک لله الواحد
چون بگویم ثنای او که نبی — در ثنایش بگفت لا احصی
اول آنکه ز دلوح قلم — قلم آمد درین رقم ابکم
هستی از نیستی چو گشت پدید — کوکب نور احمدی رخشید
سبب عالم هم آنکه جان آمد — در ته التاج مرسلان آمد
یافت از بحر فضل و بخشش جود — بطفیلش کائنات وجود
خلفائیکه راشدین بوده‌اند — روز و شب در تلاش دین بوده‌اند
سر حق را همه امین گشتند — خاتم او بود و شان نگین گشتند
آن یکی یافت صدر اعلای — وان دگر در عدالت افزای
سوم از حیا صبین شد یعنی — زان احسانش ...
آخرین لب چو لباب شده — ابو الحسن گشته بو تراب شده
هر دو فرزند حبیب کرار — ...

هر که در سایهٔ ولایت اوست / از زمین تا فلک حمایت اوست

صد هزاران درود با تسلیم / باد بر روح آن خلق عظیم

بعد بر آل و صحب او که مدام / شد لبالب ز فیض جام مرام

پس گرایم بالتماس کنون / در ره مدعا ز نظم قانون

سر شناسم نه دعوی آئین / فارس فکرم ست ز بیرنگین

من ایمن احمدم بدین معنی / مشتهر در جهان بفردوسی

ست توانم که در قلمرو طوس / من زمین قلم نوازم کوس

میرسانیم بدیهٔ اسلام / کز اشارت ازان بود بسلام

بحضور سدید آرای / راست گفتاری و نکورای

آنکه اینجا بحق رسیده توئی / واقفان جای برگزیده توئی

بجناب تو حسن ظن کردند / کز تی ای ابو الحسن کردند

در زمان من از تو مهدی / هم تو لی هادی و توئی مهدی

در جهان گرچه منصفان هستند / چون تو منصف در آن نیست کسی

جز تو پیش اهل حدر کم منصف / کیست منصف در آن هم شد است

منقطع میکنی خصومت را / با تو دارد خدا حکومت را

با همه خرمی و خوشحالی / برساند بدرجهٔ عالی

تا بلندان ترا اشرف باد / منصب و قدر در تضاعف باد

رهرو تیز و قاصد چالاک / گام فرساتر از پیادهٔ ڈاک

نامه آورد و التفات آگین / کز هنر و نقش خجل گل و نسرین

کاغذش همچو صبحگاه عید / صاف چون روی روزه دار سفید

در نفس بود دفتر عرفان / همچو اوراق بوستان خیان

در بیاضش سواد خط از دور | چون سواد زمین بهار گل پور
بر سطور سفرش گشاده بازاری | از عطوفت نهان طوماری
در روانی عبارتست دو چار | به نسیم سحر به باد بهار
سفینش حباب نفزا چه آب حیات | چون خضر گرفته در ظلمات
خامه مدات داد از در افشانی | به [illegible] را سلیمانی
شاد کردی مرا به لطف عمیم | کنند شادمان به لطف کریم
تا کنند چون صبا و نا[illegible] | یاد خش از دولت [illegible]
بسکه [illegible] از عنایت تو | تر زبانم [illegible] تو
حسب تجویز من بجانب خویش | [illegible] اصل حقیقت است [illegible]
می فرستم نوشته [illegible] | آنچه [illegible] واقع است [illegible]
نیستم من مگر نویسنده | چشم [illegible] التفات [illegible]
به توجه نظر گماشته ام | کار به لطف واگذاشته ام
تا کرم های آن کرم [illegible] | [illegible] باشد [illegible]
باشد از اقربای [illegible] | [illegible]
[illegible] پاک را | [illegible]
[illegible] لوح و قلم | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
بدل ما [illegible] عیش و عشرت [illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
با دم [illegible] تاج داد | [illegible] خلق [illegible]

نبیکه حبیله داده گنده مش | ازل تا ابد در نسب مهوشش
درخشید چون پرتو مهر با | نسب با پیمبر و دو هم صهر با
فرستاده شمع درخشش بر این | که پروانه اش بر تن سوخت الامین
مجسم همه رحمت کردگار | که فرزند را انبیش آشکار
گزیده آفریننده کن فکان | همین طفیلش [illegible] ان
از و سایهٔ آفرینش همه | به بی سایگی نور بینش همه
بعیشی که بیچون همه بان که شد | ز کرسی چو کرسیش [illegible]
شبی کو به افلاک چون بدر شد | فروغ رخ لیلة القدر شد
بود سدره با اوج آن تاج او | کمین نردبانی ز معراج او
به تیغ ظفر آتشش من ستی | بگردن کشان لیس منا اعتی
چو او خطبه خواند از پی ازدواج | به منبر نکاح آمد اندر رواج
ابیدا ز درستش بهره [illegible] | از و خطبه و منبر هم خطیب
درود خدا بر وی صد هزار | بر آل و بر اصحاب و بر یار غار
ازین پس بگیر تحسین | کند التماسی بصد زیب و زین
شعار سلام ار ز اسلام هست | ادب بر زمین سپه نشد پشت دست
بسر رفت سرفتنه بایان همه | به بزم گزین پیشوایان همه
با عیان و احباب غایت گزین | با سران با مثال الفت قرین
کر از آن شر [illegible] ظریف | بر این شد صلاح و ضیع و شریف
ز الفت [illegible] بر این | که بر خود ضمیرش پذیرفت دین
ضمیریکه نام ادب را ضمیر | نباشد ز بیت شباشد گزیر
به رسم زمانه بحسب صلاح | کند [illegible] صباح و رواج

بعشر خنده ماهی جمادی اخیر
که صبح بهشتش شفق و کبیر

کشیدم سائبان بندی از خرمی
فلک برکشیدم بر بساط زمی

بجشن سه سوزم بخوردی ز عود
بخواندم بنام بزرگان درود

بسم ساز بزمی بچهٔ انبساط
که آورد استاد بیهم نشاط

به طنبور و رباب و بربط و چنگ و درود
دران بزم [illegible] سرود

چو از وی شب بست پنجم رسید
سعادت ز بهر ما بهم رسید

برات از طرب پیشگر دوران
چو باد بهار است بر بوستان

چو گردون سوریل گردان آن
چو اختر [illegible] دوران

بصد فر و شوکت در انجام رسید
چو فصل بهاران نمود [illegible]

بکاشانهٔ سید احسن حسین
که [illegible] باجی عشقین

دران برج عشرت نمایم قیام
چو ماهی که در نور گیرد تمام

شب بست هفتم ز فضل احد
چو آدم [illegible] شد و شعف

بآن صبح سید احمد حسین
که در چشم آباست چون نور عین

بدل دارم از دوستان صد رجا
که وارند [illegible] صد حیا

قدم ار گذارند در خانه‌ام
شود رشک فردوس کاشانه‌ام

باخلاق خود سرفرازم کنند
در [illegible] نازم کنند

حمدیه دان یکی از سه خانه رقم
دیگر
سر لوحش چو نام کرد قلم

ستایش لله جلیل اکبر
که بیارد چو خلیل از آذر

هم بگو نعت رسول الله پاک
آنکه در شان وی آمد لولاک

آل او جمله ز قرآن تفسیر
کردن بر دوش [illegible] تطهیر

مائل از وی دل هر است قلیلی
[illegible]

ست مشهور معین الدینم — دوستان زار بهی و پیشم
شرف خدمت هر پیر و جوان — از بزرگان عظام و اقران
با صد آداب و داوان تعظیم — سیدهم عرضه سلام و تسلیم
التماسی پس ازین میدارم — بر زبان مطلب دل می‌آرم
که درین موسم آغاز بهار — که شده رشک چمن کهسار
لاله جامی بکف از فرط نشاط — ذره از سبزه زمین سبز بساط
دان هر شاخ ز سر تا بکمر — انبه با راجه شجر با شجر
پی صلاح همه اخوان بزرگ — که نشان همگی شان بزرگ
شد معین که درین ماه صفر — ختم الله بخیر و ظفر
بست و نهم چو در اید به طرب — بگذرد ماه ز برج عقرب
آنکه نور نظر و چشم معین ست — پور دلبند من اکرام الدین ست
قره باصره را از سر مهر — بنده اطلیل کشاید چو سپهر
همه درین شغل بره خیر مقام — رسم تطهیر بباید انجام
گر شوند همه ذات فضل خدا — همه درین روز نکو و خوش را
از شب بست و سوم در اجماع — بشنید ترتیب و هم بزم سماع
از دعاهان خضر و جنت تمثال — صوفیان وجد کنند از هر سال
بست گردند و مسلق نه نشند — همچو منصور انا الحق بزنند
چشم لطفی ز بزرگان دارم — سیرم امید سلیمان دارم
گر در اید بکاشانه من — رشک فردوس بود خانه من
بکشم منت و ممنون گردم — صد ره از رتبه چو گردون گردم
نظم شیرین به لطافت چو نبات — ریخت از نیشکر کلک ثبات

تمام شد

کتبه میر محمد مصطفی علی

صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۲	۵	ہدایات	ہدایات
، ،	۶	ست	ہست
، ،	۸	تماش	تماشش
۳	۱۱	مستقلی	مستقلی
۴	۴	توشتہ	نوشتہ
، ،	، ،	حق	تلق
۵	۱	مستینہ	مستینہ اند
، ،	۱۵	ہمہ	ہم
۶	۱۱	قشبہ	تشبیہ
، ،	۱۲	تکو	تکیو
، ،	۱۵	عجی بوان	عجی بوان
، ،	۱۹	ناستقنی	استغنی
۸	۱۷	سجادہ	سجاد
۹	۲	شب	سب
، ،	۳	دفور حبیبم	دیور حبیبم
، ،	۹	اگہ	آگہ
، ،	۱۶	سودکام	سودہ گام
۹	۲	زہ	رہ
، ،	۱۳	نما	فنا
۱۰	۵	وجہہ	وجیہہ
، ،	۱۰	دین البوالفتح	دین والبو الفتح
، ،	۱۳	اسبلسی	اشبیلسی
۱۱	۸	فنا	فنا
، ،	۱۸	سعر	شعر
۱۲	۳	کردکان	کرگاکاف

صفحہ	سطر	غلط	صحیح
، ،	۴	—	
، ،	۱۳	کنکان	—
۱۳	۱۷	شب	سب
۱۴	۳	پردرکل	بہ دراوکمل
۱۵	۱۶	تام پاک	جام پاک
۱۶	۱	توبطر پوش	چوغطر پوش
، ،	، ،	تویخ	تلفیح
۱۷	۳	صدق وفا	صدق ووفا
، ،	۳	اقتلی ارسے	اقصی رسی
، ،	۹	زاد	راد
، ،	۱۳	یابزند	بایزید
۱۸	۱۲	ستون	سیتون
۱۹	۲	بعنی	یعنی
، ،	۹	بہر	سہرہ
، ،	۱۳	عزفان	عرفان
، ،	۱۵	نخ	پنج
، ،	۱۹	اہل صفا	اہل صفا
۲۰	۳	بجتمش	تجمش
، ،	۱۳	طفلی ورادر	طفلی مادر
، ،	۱۵	سرشید	پیر رشید
، ،	۲۰	عبدالقادر	عبدالقاہر
۲۱	۳	کبرے	کبراے
، ،	۸	خرقانی	جرفانی
، ،	۱۵	جمعوت	مجموع

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۵۷	۲	رائحہ	رائحۂ	۶۱	۲۰	مادرش	یاورش
"	۱۴	ہمہ بمصرع اول	نہد	"	"	منترش	سرش
"	۱۵	بہشتیش	بخشش	۶۲	۲	سعر	پیر
۵۸	۲	بجش	بخش	"	۳	چنبرہ	چنبرہ
"	۳	سبے نقش	بے نقش	۶۳	۱۶	الوار	انوار
"	۱۴	نفس	نقش	"	۲۰	ذرہ عشق	ذرۂ درعشق
"	۱۴	کبیہ	کیسہ	"	"	بیدور	دور
۵۹	۳	گوزخوبی	گوزخوبی	۶۴	۱	تاکسی	ناکسی
"	۹	بدر	باد	"	۲	ہیچو شیخ زاہد	ہیچو زاہد
۶۰	۵	بیک	بیکیا	"	"	ابیم	آئیم
"	۸	بجبین علی	بجبین دعلی	"	۴	دہد	دیہہ
"	۹	دین وودل	دین ودول	"	۵	تو	تا
"	"	نسعت	نسعت بمصرع اول	"	۷	بیکے	سکے
"	۱۷	گوری	گوئے	۶۴	۷	غفلت	نغفلت
"	۱۸	گوجیب	گوجیب	"	۱۰	ریحیوان	آبجو
۶۱	۲	الوالقاسم	بوالقاسم بمصرع ثانی	"	۱۳	ملال	ملالہم
"	"	مقتدامی	مقتدامی	"	۱۴	فریاد افغان	فریاد وافغان
"	۳	پابزند	پابزبد	"	۱۸	توباب	ذباب
"	۴	قدیم	قدم	"	۱۹	سنجیر	سحر
"	۶	یاروبیم	یارو بیم	"	۲۰	مکوبیم	نکوبیم
"	"	نظم	نغیم	"	"	تا ابلیس بمصرع اول	ابلیس
"	۹	بسیانہیم	زبخانہیم	"	۲۱	اقفس	قفس
"	۱۱	وجیہ	وجیہہ	۶۵	۱۳	مارقتہ	نارفتہ
"	۱۸	درنقیب	درتعیب	۶۶	۱۸	باد	یاد
"	۱۹	نمیشنا	بیست	۶۷	۹	خوابد	خواہد

صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۶۵	۱۸	ڈنگاف	ڈنگان
؍؍	۲۰	زبایم	ربایم
۶۸	۱	زخیمتش	زمینتش
؍؍	۵	عجبز	تجیز
؍؍	۱۳	حلب	طیب
؍؍	۱۴	آبرو	ابروی
؍؍	۱۵	کارا	کاررا
؍؍	۱۸	ریحانم	ریحانے
؍؍	۲۱	باساختم	باساختم
۶۹	۷	افلاکم	افلاکیم
؍؍	۱۳	خدیشتم	خویشتم
۷۰	۱۶	چوان	چو
؍؍	۱۸	تیز	تیر
؍؍	۱۹	پیچ دریچ	پیچ درپیچ
۷۱	۷	بیم امید	بیم وامید
؍؍	۱۶	گردویم	گرد ونم
؍؍	؍؍	مصرع اول فیض	فیض
؍؍	۱۹	سر	سرِ
؍؍	؍؍	سخوردہ	شخوردہ
۷۲	۶	اگرز	گراز
		بعد سطر ہشتم این شعر باید	.
؍؍	۱۱	از	ار
؍؍	۱۳	این ہمہ	وہمہ
۷۳	۱	تیزتر	تیز تر

صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۷۳	۲۰	چینہ	چیرہ
۷۴	۱	حلقتہ	خلقت
؍؍	۳	ورزش	ورزش
؍؍	۴	نہ	تہ
؍؍	۱۴	وانظلم	وانظلیم
۷۵	۱۳	اوراسکہ	اوراسکے
؍؍	۱۸	بہ	بہ
۷۶	۱	زنگار	زنگار
؍؍	۳	سبزہ اید نو بنو	سبزہ اید توبتو
؍؍	۱۳	ذرہ	ذرہ
؍؍	۱۴	دپد	دید
؍؍	؍؍	تکمن	تکن
؍؍	۵	از زنگ غفلت	از زنگ غفلت
؍؍	۶	راہ امد	راہ آمد
؍؍	۹	نگاہ	نگاہ
؍؍	۱۰	دیدہ	دیدہ
۷۷	۱۳	ہمسرزبان	ہمزبان
؍؍	۱۶	رشتہ بعد بیداوم	رشتہ
؍؍	۱۹	سورۃ	صورتا
؍؍	؍؍	پوشید	پوشیدہ
؍؍	۲۱	حاجت	حاجت
۷۸	۱۹	لغفور	بغفور
۷۹	۵	ریحت	ریحت
۸۰	۱۴	جبم	جیم
؍؍	۱۹	خزدوش	خیردوش
۸۲	۱۶	بہین	بہین

غلط نامہ کتاب لاجواب

سلسلۃ اللآلی بعد تصحیح ثانی وتکرار

نظر حسب ارشاد جناب مولوی

عبد الستار صاحب مہتمم فیض مطبع انوار محمدی

واقع شہر لکھنؤ محلہ چاہ کنکر میں بیکم ذیقعدہ

سنہ ہجری نبوی علیہ السلام کو

چھاپا گیا